

Лаодикия — Рақами Як

Пешгӯии Ишаъё дар бораи ҳалокат барои Водии Рӯъё

Jeff Pippenger

2023-08-14

Ваҳйи водии рӯъё. Туро акнун чӣ шудааст, ки ҳамагӣ бар бомҳо баромадаӣ? Эӣ ту, ки пур аз ошӯбҳои, шаҳри пурғавғо, шаҳри шодмон: кушташудагони ту бо шамшер кушта нашудаанд, ва дар ҷанг намурдаанд. Ҳамаи ҳокимони ту якҷоя гурехтаанд, аз ҷониби камонварон баста шудаанд; ҳамаи онҳое ки дар ту ёфт шудаанд, якҷоя баста шудаанд, гарчанде аз дур гурехта буданд. Бинобар ин ман гуфтам: аз ман рӯй гардонед; ман талх хоҳам гирифт, барои тасалли додани ман кӯшиш накунед, ба сабаби тороҷ шудани духтари қавми ман. Зеро ин рӯзи тангӣ, ва поймолшавӣ, ва ҳайратзадагӣ аз ҷониби Худованд Худои лашкарҳо дар водии рӯъёст, рӯзи фурӯ рехтани деворҳо ва фарёд бар кӯҳҳо. Ишаъё 22:1–5.

Дар китоби Ишаъё калимаи «бор» ҳаҷдаҳ бор омадааст. Ёздаҳтои он ишораҳо бевосита пешгӯиҳои ҳалокатро муайян мекунад, ва ҳафт ишораи дигараш ба боре дахл дорад, ки бар китф бардошта мешавад. Танҳо яке аз ишораҳое, ки ба «бор» тарҷума шудаанд, чизеро ифода мекунад, ки бар китф бардошта мешавад ва ҳамзамон пешгӯии ҳалокат низ ҳаст. Ман ният дорам ба ҳамон як ишорае бипардозам, ки калимаи ибронӣ дар он чизеро муайян мекунад, ки бардошта мешавад, аммо ҳамзамон пешгӯии ҳалокат низ ҳаст; бинобар ин, ман ин тафовутро аз оғоз муайян месозам, ҳарчанд то дертар ба ин воқеиятҳо бознахоҳем гашт.

Боб дар бораи таърифи «водии рӯъё» мубҳам нест, зеро он ҳамчун «Шаҳри Довуд» ва ҳамчунин ҳамчун «Ерусалим» муайян карда мешавад. Водии рӯъё ишора ба адвентизми Лоудикия дар давоми таърихи шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳ аст. Ишаъё заминаи ин ҳалокатро бо таърихи дар боби бистум тасвиршуда муқаррар намуд, ҳангоме ки истилои тадриҷии ҷаҳонро аз ҷониби подшоҳи Ашшур баён кард, ки ӯ сарлашқаре ба номи Тартон фиристода буд, то шаҳре дар Мисрро, ки Ашдод ном дошт, тасарруф кунад.

Қонуни якшанбе дар Дониёл ёздаҳ, ояти чилу як, муайян карда мешавад ва он се гурӯҳро муайян менамояд, ки ҳангоми қонуни якшанбе аз дасти папагӣ «раҳо мешаванд».

Дар соле ки Тартан ба Ашдод омад, (ҳангоме ки Саргон, подшоҳи Ашшур, ӯро фиристод,) ва бар зидди Ашдод ҷангид ва онро гирифт, — дар ҳамон вақт Худованд ба воситаи Ишаъё ибни Омӯс сухан ронда, гуфт: «Бирав, палоси мотамро аз миёни худ бидуш ва кафшатро аз пойи худ бикаш». Ва ӯ чунин кард, бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт. Ва Худованд гуфт: «Чунон ки банди Ман Ишаъё се сол бараҳна ва пойлуч гашт, ҳамчун аломат ва аҷоиб бар Миср ва бар Ҳабашистон, ҳамчунин подшоҳи Ашшур мисриёро асирона ва ҳабашиёро ба асорат хоҳад бурд, ҷавонон ва пириро, бараҳна ва пойлуч, ҳатто бо нишемангоҳҳои кушода, барои расвоии Миср. Ва онҳо аз Ҳабашистон, ки умеди эшон буд, ва аз Миср, ки мояи фаҳри эшон буд, ҳаросон ва шарманда хоҳанд шуд. Ва сокини ин қазира дар он рӯз хоҳад гуфт: “Инак, чунин аст умеди мо, ки ба он

барои мадад паноҳ мебурдем, то аз подшоҳи Ашшур раҳо ёбем; ва мо чӣ гуна начот хоҳем ёфт?»» Ишаё 20:1–6.

Саволе, ки сокинони қазира ба миён меоранд, ин аст, ки чӣ гуна онҳо аз подшоҳи Ашшур, ки дар Дониёл ёздаҳ низ ҳамчун подшоҳи шимол тасвир шудааст, раҳой меёбанд.

Ва [подшоҳи шимол] ҳамчунин ба замини ҷалол дохил хоҳад шуд, ва мамлакатҳои бисёре сарнагун хоҳанд гашт; аммо инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: яъне Адӯм, ва Мӯоб, ва пешвоёни бани-Аммӯн. Дониёл 11:41.

Дар ин оят қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида муайян карда мешавад, ва дар порчаи Дониёл нозуқиҳои баъзе ҳастанд, ки сазовори баррасӣ мебошанд. Дар Дониёл, боби ёздаҳум, оятҳои чиҳил то чиҳилу се, се ояти пайдарпай мавҷуданд, ки ҳамаи онҳо «кишварҳо»-ро муайян мекунанд. Дар ояти чиҳил кишварҳое, ки Иттиҳоди Шӯравии собиқро намояндагӣ мекарданд, дар соли 1989 аз ҷониби папагӣ ва Иёлотии Муттаҳида рӯфта шуданд. Таърихшиногон мӯосир ин воқеиятро тасдиқ мекунанд.

Пас дар ояти чиҳилу дуюм мо калимаи «мамлакатҳо»-ро меёбем, ки ҳамаи кишварҳои сайёраи заминро ифода мекунанд, дар ҳоле ки подшоҳи шимол (папавият) Мисрро, ки тамоми ҷаҳонро ифода менамояд, тасарруф мекунанд. Ин яке аз нозуқиҳост. Дигаре аз он ду нозуқие, ки ман дар бораи онҳо дар ин се оят сухан меронам, калимаи «раҳо ёфтан» дар ояти чиҳилу якум ва сипас боз дар ояти чиҳилу дуюмро дарбар мегирад. Инҳо ду калимаи гуногуни ибронӣ мебошанд, ҳарчанд ҳар дуяшон ба «раҳо ёфтан» тарҷума шудаанд. Калимаи иброние, ки дар ояти чиҳилу дуюм ба «раҳо ёфтан» тарҷума шудааст, маънои он дорад, ки ҳеч начоте ёфт намешавад, зеро вақте ки «даҳ подшоҳ», ки Созмони Милалӣ Муттаҳидро ифода мекунанд, розӣ мешаванд, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонии худро ба ихтиёри ҳайвони папавӣ бисупоранд, ҳеч роҳи раҳой нест — ҳеч начоте нест.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ханӯз подшоҳие нагирифтаанд; аммо як соат бо ҳайвон ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Инҳо як фикр доранд, ва қудрату тавоноии худро ба ҳайвон медиҳанд. Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки Ӯ Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ӯ ҳастанд, даъватшудагон, баргузидагон ва вафодоронанд. Ва ӯ ба ман мегӯяд: обҳое ки дидӣ, ки фоҳиша бар онҳо нишастааст, халқҳо, анбӯхҳо, миллатҳо ва забонҳоянд. Ва он даҳ шохе ки бар ҳайвон дидӣ, инҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро харобу бараҳна хоҳанд гардонид, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонид. Зеро Худо дар дилҳои онҳо ниҳодааст, ки иродаи Ӯро ба ҷо оваранд, ва ҳамфикр бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон бидиҳанд, то суханони Худо ба анҷом расанд. Ваҳй 17:12–17.

Ин «даҳ подшоҳ» дар Каломии Худо борҳо ёд шудаанд, ва дар достони Илёс, Аҳъоб, подшоҳи Исроил, сардори даҳ сибт буд, ва ӯ бо Изобал издивоҷ карда буд. Изобал папост дар охири ҷаҳон аст, Илёс паёмрасонони паёми фариштаи сеюм аст, ва Аҳъоб сардори як иттиҳоди даҳ подшоҳ аст. Аҳъоб Иёлотии Муттаҳидаро ҳамчун роҳбари Созмони Милалӣ Муттаҳид дар ҷараёни таърихи нубуввати қонуни якшанбе намояндагӣ мекунанд. Вақте ки

Миср аз ҷониби Ошшур тасарруф карда мешавад, подшоҳи шимол дар Дониёл 11:42 нав даҳ подшоҳро маҷбур кардааст, ки розӣ шаванд подшоҳии худро ба қудрати папӣ таслим намоянд.

«Чун мо ба бӯҳрони охирин наздик мешавем, ниҳоят муҳим аст, ки миёни василаҳои Худованд ҳамоҳангӣ ва ваҳдат вучуд дошта бошад. Ҷаҳон аз тӯфон, ҷанг ва ихтилоф пур аст. Аммо таҳти як сар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то ба Худо дар шахси шоҳидони Ё муқобилат намоянд. Ин иттиҳодно он муртадии бузург мустаҳкам месозад. Ҳангоме ки ӯ меқӯшад омилони худро барои ҷангидан бар зидди ҳақиқат муттаҳид созад, ҳамзамон амал хоҳад кард, то тарафдорони онро ҷудо ва пароканда намояд. Ҳасад, бадгумонӣ, бадгӯӣ — ҳама аз ҷониби ӯ барангехта мешаванд, то ноиттифоқӣ ва тафриқаро ба вучуд оваранд». Шаҳодатҳо, ҷилди 7, 182.

Дар ояти ҷиҳилу як мо калимаи «раҳо шавад»-ро меёбем, ва ҳамчунин дар ояти ҷиҳилу ду низ калимаи «раҳо шавад»-ро меёбем, аммо инҳо ду калимаи гуногуни ибронӣ мебошанд. Калимае, ки дар ояти ҷиҳилу як ба «раҳо шавад» тарҷума шудааст, маънои ба сабаби лағжандагӣ раҳо шуданро дорад. Ин ҳамон калимаест, ки дар ояти шаши боби бистуми Ишаё ба «раҳо шавад» тарҷума шудааст. «Дар он рӯз» «сокини ин ҷазира» мепурсад, ки чӣ гуна метавонад аз ашшурӣ раҳо шавад, ки «дар он рӯз» тадриҷан ҷаҳонро фатҳ мекунад, чунон ки дар Дониёл ёздаҳ ва ҷанд порчаи дигари Навиштаҳо тасвир шудааст.

Дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти ҷилу як, ҳангоме ки папосият, ё чунон ки Дониёл ўро тасвир менамояд, подшоҳи шимол, ё чунон ки Ишаё ўро тасвир менамояд, Ашшурӣ, «замини ҷалол»-ро, ки намояндаи Иёлоти Муттаҳида аст, фатҳ мекунад, ду гурӯҳ муайян карда мешаванд.

Ё ҳамчунин ба замини шукӯҳманд дохил хоҳад шуд, ва бисёр кишварҳо сарнагун хоҳанд гардид; вале инҳо аз дасти ӯ хоҳад раҳой ёфт: Адӯм, ва Мӯоб, ва сарварони бани-Аммун. Дониёл 11:41.

Яке аз «бисёрон»-ест, ки сарнагун мешаванд, ва гурӯҳи дигар ҳамчун «Адӯм, Мӯоб ва сарварони бани-Аммун» тасвир шудааст. Дар замони қонуни якшанбе, Ваҳй боби ҳаждаҳ, ояти ҷор, онҳоро, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, даъват мекунад, ки «берун оед».

Ва ман овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: Аз вай берун оед, эй қавми Ман, мабодо дар гуноҳҳои вай шарик гардед, ва мабодо аз балоҳои вай бар худ гиред. Ваҳй 18:4.

Адӯм, Мӯоб ва сарварони бани-Аммун он касонанд, ки бо лағжиш аз даст раҳо меёбанд, чунон ки халқҳои ҷазира дар Ишаё бист умеддоранд, ки ҷунин кунанд.

Дар ояти ҷиҳилу як нозукии дигаре, ки ман ба он ишора мекунам, ин аст, ки дар оятҳои ҷиҳил, ҷиҳилу як ва ҷиҳилу ду мо калимаи «кишварҳо»-ро меёбем, аммо дар ояти ҷиҳилу як ин калима иловашуда аст, на дар суҳанони аслии Дониёл, ва ба он ҷо тааллуқ надорад. Кишварҳои бисёре дар иҷрои ояти ҷиҳил ҳангоми фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ сарнагун шуданд, ва кишварҳои бисёре ҳангоми он ки папагӣ Созмони Милали Муттаҳидро ба даст

мегирад, тасхир карда мешаванд. Аммо ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, он «бисёре», ки сарнагун мешаванд, кишварҳои бисёр нестанд; онҳо танҳо метавонанд Адвентистҳои рӯзи ҳафтум бошанд.

«Агар нури ҳақиқат ба шумо пешниҳод шуда бошад, ки рӯзи шанбеи аҳкоми чорумро ошкор месозад ва нишон медиҳад, ки дар Каломи Худо барои риояи якшанбе ҳеҷ асосе нест, ва бо вучуди ин шумо ҳанӯз ба шанбеи дурӯғин мечаспед ва аз муқаддас нигоҳ доштани он шанбе, ки Худо онро “рӯзи муқаддаси Ман” меномад, сарпечӣ мекунед, шумо нишони ҳайвонро қабул менамоед. Ин кай рӯй медиҳад? Вақте ки шумо ба фармоне итоат мекунед, ки ба шумо амр мекунад дар рӯзи якшанбе аз меҳнат бозистед ва Худоро ибодат намоед, дар ҳоле ки медонед дар Китоби Муқаддас ҳатто як калима ҳам нест, ки нишон диҳад якшанбе чизе чуз як рӯзи одии қорӣ аст, шумо розигӣ медиҳед, ки нишони ҳайвонро қабул кунед, ва мӯҳри Худоро рад менамоед». Review and Herald, July 13, 1897.

Ҳар як узви Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳангоми бори аввал ба узвияти таъмидёфтаи калисо дохил шудан, таълимоти Шанберо қабул кардааст, ва ӯ дар назди «нури ҳақиқат» оид ба Шанбе масъул дониста мешавад.

Тағйир додани рӯзи шанбе аломат ё нишонаи ҳокимияти калисои Рум аст. Онҳое ки, даъвоҳои аҳкоми чорумро фаҳмида, ба ҷои шанбеи ҳақиқӣ нигоҳ доштани шанбеи козибро интиҳоб мекунанд, бо ин васила ба ҳамон қуввае эҳтиром мегузоранд, ки танҳо бо амри он ин қор фармуда шудааст. Нишони ваҳшӣ шанбеи папавист, ки ҷаҳон онро ба ҷои рӯзе ки Худо таъйин кардааст, қабул намудааст.

«Ҳанӯз ҳеҷ кас нишони ҳайвонро нағирифтааст. Замони озмоиш ҳанӯз нарасидааст. Дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, аз ҷумла дар ҷамоати католикии румӣ низ. Ҳеҷ кас маҳкум намегардад, то вақте ки нурро дарёфта, ўҳдадорӣ аҳкоми чорумро дарк накарда бошад. Аммо вақте ки фармон содир гардад, ки шанбеи қалбакиро маҷбуран қорӣ мекунад, ва нидои баланди ғариштаи сеюм мардумро аз ибодати ҳайвон ва сурати он хушдор медиҳад, он гоҳ ҳатти ҷудокунанда миёни дурӯғин ва ҳақиқӣ равшан кашида хоҳад шуд. Он гоҳ онҳое ки ҳанӯз ҳам дар таҷовуз ба шариат идома медиҳанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт.»

«Бо қадамҳои тез мо ба ин давра наздик мешавем. Вақте ки калисоҳои протестантӣ бо ҳокимияти дунявӣ барои дастгирии дини бардурӯғ муттаҳид шаванд, дине ки барои муқобил баромадан ба он аҷдодони онҳо шадидтарин таъкиботро таҳаммул карданд, он гоҳ шанбеи папавӣ бо ҳокимияти муттаҳидаи калисо ва давлат қорӣ карда хоҳад шуд. Як иртидоди миллий ба вучуд хоҳад омад, ки анҷоми он танҳо ҳаробии миллий хоҳад буд». Дастнависи 51, 1899.

Ҳангоми қонуни якшанбе, танҳо касоне барои нури ғариштаи сеюм масъул дониста мешаванд, ки Адвентистони рӯзи ҳафтум мебошанд, зеро танҳо он гоҳ ба онҳое ки берун аз Адвентизм ҳастанд, имтиҳони ғариштаи сеюм пешниҳод карда мешавад. «Бисёрон», ки дар қонуни якшанбе сарнагун мешаванд, Адвентистони Лаодикия мебошанд, зеро «доварӣ аз ҳонаи Худо оғоз меёбад».

Ҳамин тавр, охирињо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо охирињ; зеро бисёре даъват шудаанд, аммо каме баргузида. Матто 20:16.

Ишаъё барои Миср ва Ҳабаша «аломат ва мӯъҷиза» аст дар бораи тасарруфи тадриҷии ҷаҳон аз ҷониби папагиҳо. Миср Созмони Милали Муттаҳид аст; Ҳабаша Иёлотҳои Муттаҳида аст; ва Ошур папагист. Дар заминаи он таърихи нубуввати Ишаъё ба баёни як силсила пешгӯиҳои ҳалокат оғоз мекунад. Боби бисту дуюм дар бораи Лоудикиёниест, ки ҳангоми қонуни якшанбе сарнагун мешаванд, ва Филадельфияне, ки «Адӯм, Мӯоб ва сарварони банӣ-Аммун»-ро аз Бобил берун мебаранд.

Адвентизми Лоудикиёний феълӣ хислати заруриро барои наҷот ёфтани надорад, ва онҳо ҳангоми қонуни якшанбе аз даҳони Худованд қай карда мешаванд. Ман ин воқеиятро танҳо барои таъкиди кардани нуқтаи навбатӣ ёдовар мешавам. Ишаъё бисту ду сабаби дигари гум шудани Лоудикияро нишон медиҳад, зеро нубуввати ҳукми ҳалокат бар водии «рӯъё» аст. Ду калимаи асосии ибронӣ ҳастанд, ки ба «рӯъё» тарҷума шудаанд. Яке силсилаи нубуввати воқеаҳо ро ифода мекунад, ва дигаре рӯъёи Масеҳро. Яке берун аз калисо аст ва дигаре даруни калисо. Калимае, ки дар боби бисту ду омадааст, ҳамон рӯъёест, ки воқеаҳои нубувватиро ифода мекунад, ва он ҳамон калимаест, ки дар китоби Масалҳо ба «рӯъё» тарҷума шудааст.

Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум ҳалок мегарданд; аммо касе ки шариатро нигоҳ медорад, хушо ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

«Бори водии рӯъё» пешгӯиест, ки ду синфи парастандагонро дар калисои Худо дар охири ҷаҳон муайян мекунад. Як синф, ки бо Шебно намоёндагӣ мешавад, Лӯдикей аст, ва синфи дигар Филадельфия мебошад, ки бо Элиёқим, писари Ҳилқийе, намоёндагӣ мешавад. Тафовути миёни ин ду синф дар ин боб, албатта, ҳамон тафовутест, ки дар масали даҳ бокира дида мешавад. Як синф дар нисфи шаб рафта дорад, ва синфи дигар надорад. «Рафта» ҳамчун рамз вобаста ба матне, ки дар он омадааст, ҳақиқатҳои гуногунро ифода мекунад, аммо дар Ишаъё бисту ду «рафта»-и даҳ бокира бо калимаи «рӯъё» намоёндагӣ мешавад. Як синф «рафта» дорад, синфи дигар надорад.

«Тадҳиншудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, мақоме доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун қаруби сояфкан дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти ӯро ихота мекунад, Худованд бо соқинони замин ҳамеша иртиботи пайваста нигоҳ медорад. Рафтани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки Худо ба воситаи он ҷароғҳои имондоронро таъмин менамояд, то онҳо ларзон нараванд ва ҳомӯш нагарданд. Агар ин рафтани муқаддас дар паёмҳои Рӯҳи Худо аз осмон рехта наменшад, омилҳои шарорат бар одамон пурра ҳукмронӣ мекарданд.»

«Вақте ки мо паёмхоро, ки ӯ ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беномус карда мешавад. Бо ин мо рафтани тиллоиро, ки ӯ меҳост ба ҷонҳои мо ғуруҳ резад, то ба онҳое ки дар ториқӣ ҳастанд расонида шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо барояд: “Инак, домод меояд; берун оед, то ба пешвози ӯ бароед,” онҳое ки рафтани муқаддасро қабул накардаанд, ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ ғиромӣ надидаанд, хоҳанд дид, мисли

бокираҳои аблах, ки онҳо барои мулоқот бо Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки равшанро ба даст оваранд, ва зиндагии онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо илтиҷо кард, зорӣ намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ,” муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба воситаи қубурҳои тиллоӣ, равшани тиллоӣ ба мо расонида хоҳад шуд. “На бо қудрат, на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди Лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Рӯҳҳои анбиё бо якдигар мувофиқат мекунанд, ва ду масҳшудаи Закарё ҳамон ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ мебошанд.

«Дар бораи он ду шоҳид, набӣ боз чунин эълон мекунад: “Инҳо ду дарахти зайтун ва ду шамъдонанд, ки пеши Худои замин истодаанд.” “Қаломи Ту, — гуфт забурнавис, — ҷароғест барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман.” Ваҳй 11:4; Забур 119:105. Он ду шоҳид Навиштаҳои Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро ифода мекунанд. Ҳардуи онҳо шаҳодатҳои муҳим дар бораи сарчашма ва ҷовидонии қонуни Худо мебошанд. Ҳарду ҳамчунин шоҳидони нақшаи наҷотанд. Намудҳо, қурбониҳо ва нубувватҳои Аҳди Қадим ба Наҷотдиҳандае, ки бояд биёяд, ишора мекунанд. Инҷилҳо ва Расоили Аҳди Ҷадид дар бораи Наҷотдиҳандае сухан мегӯянд, ки маҳз ба ҳамон тарзе, ки ба воситаи намуна ва нубувват пешгӯӣ шуда буд, омадааст». Муборизаи Бузург, 267.

Ду тадхиншудаи Закарё раванди иртиботеро намояндагӣ мекунанд, ки дар боби якуми Ваҳй тасвир ёфтааст. «Равған», ки «рӯъёи» набавии воқеаҳои таърихист, ба воситаи Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид интиқол дода мешавад. Дар Ваҳй 11 ин ду шоҳид аз рӯи қарина ҳамчун Мусо ва Ильёс шинохта мешаванд. Мусо ва Ильёс худ рамзе ба худ мебошанд.

Вақте ки онҳо якҷоя тасвир мешаванд, чунон ки дар Кӯҳи Тағйири Сурат ё дар Ваҳй боби ёздаҳ, онҳо рамзҳои ду ҳақиқати гуногун мебошанд. Дар он кӯҳ онҳо шаҳидонро дар давраи бӯҳрони қонуни якшанбе ва саду чихилу ҷаҳор ҳазорро намояндагӣ мекунанд, ҳол он ки дар Ваҳй боби ёздаҳ онҳо Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро намояндагӣ мекунанд. Аммо барои адвентизм онҳо боз ҳам бештарро намояндагӣ мекунанд. Ду шоҳид барои яҳудиён «шариат ва анбиё» буданд, ки Аҳди Қадимро намояндагӣ мекарданд, ва ду шоҳид барои масеҳиён Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид буданд, аммо барои адвентизм ду шоҳид қаломи Худо ва шаҳодати Исо мебошанд. Аз ҳамин сабаб Юҳанно дар Патмос буд.

Ман, Юҳанно, ки ҳам бародари шумо ва ҳам шарикӣ шумо дар мусибат, ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, дар ҷазирае будам, ки Патмос ном дорад, ба хотири қаломи Худо ва ба хотири шаҳодати Исои Масеҳ. Ваҳй 1:9.

Дар Ишаё боби бисту дуюм он ду шоҳиди Мӯсо ва Ильёс тасвир шудаанд, гарчанде инро танҳо дар сурате метавон шинохт, ки принципи Алфа ва Омегаро ба он боб татбиқ намоед. Ба назар гиред, ки Исо шарҳи Худро дар бораи «рӯъё»-и воқеаҳои нубувватӣ ба шогирдонаш дар роҳи Эммаус аз кучо оғоз кард.

«Аз Мусо, ки худ Алифбои таърихи Китоби Муқаддас аст, оғоз намуда, Масеҳ дар тамоми Навиштаҳо чизҳои марбут ба Худро шарҳ дод». Орзуи асрҳо, 796.

Илёс ҳамон набист, ки пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд зоҳир мешавад, бо паёме, ки бар асли Алфа ва Омега асос ёфтааст, ва дилҳои падаронро (алфа) ба сӯи фарзандон (омега) бармегардонад. Мусо ва Илёс алфа ва омегаи нубуввати Китоби Муқаддасро намояндагӣ мекунанд. Агар шумо инро бишнавед, Мусо Вилиям Миллер буд. Ҳам Мусо ва ҳам Миллер мурданд, ва ҳар ду ба воситаи илҳом ҳамчун наҷотёфта шинохта шуданд. Мусо, албатта, фавран баъд аз маргаш эҳё карда шуд, аммо фариштагон дар гирди қабри Миллер то вақти эҳёи ӯ мунтазиранд. Илёс намояндаи охириин паёмрасон пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мебошад.

Яҳудиён кӯшиш карданд, ки эълони паёмеро, ки дар Каломи Худо пешгӯӣ шуда буд, боздоранд; аммо пешгӯӣ бояд иҷро гардад. Худованд мегӯяд: «Инак, Ман назди шумо Илёси набиро пеш аз омадани рӯзи бузург ва саҳмгини Худованд мефиристам» (Малоқӣ 4:5). Касе бояд дар рӯҳ ва қудрати Илёс биёяд, ва чун ӯ зоҳир гардад, одамон метавонанд бигӯянд: «Ту аз ҳад ҷиддӣ ҳастӣ, Навиштаҳоро ба таври дуруст тафсир намекуни. Бигзор ба ту бигӯям, ки чӣ гуна паёми худро таълим диҳӣ».

«Бисёре ҳастанд, ки наметавонанд миёни кори Худо ва кори инсон фарқ гузоранд. Ман ростиро ҳамон тавре хоҳам гуфт, ки Худо онро ба ман медиҳад, ва ҳоло мегӯям: агар шумо айбҷӯиро идома диҳед ва рӯҳи ихтилофпарастӣ дошта бошед, ҳаргиз ростиро нахоҳед шиноخت. Исо ба шогирдонаш гуфт: “Ман боз бисёр чизҳо дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин алҳол онҳоро бардошта наметавонед” (Юҳанно 16:12). Онҳо дар чунин ҳолате набуданд, ки чизҳои муқаддас ва абадиро қадр намоянд; аммо Исо ваъда дод, ки Тасаллибахшро хоҳад фиристонд, ки Ӯ ҳама чизро ба онҳо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ба ёдашон хоҳад овард. Эй бародарон, мо набояд такяи худро бар инсон гузорем. “Аз инсон, ки нафасаш дар бинии ӯст, даст кашед; зеро ӯро ба чӣ метавон арзёбӣ кард?” (Ишаё 2:22). Шумо бояд ҷонҳои очизи худро бар Исо биёвед. Барои мо шоиста нест, ки аз чашмаи водӣ бинӯшем, ҳангоме ки дар кӯҳ чашмае ҳаст. Бигзор ҷӯйҳои поёнро тарк намоем; биёед ба сӯи чашмаҳои болотар равем. Агар нуқтае аз ростӣ вучуд дошта бошад, ки шумо онро намефаҳмед ва дар бораи он ҳамфикр нестед, таҳқиқ кунед, Навишторро бо Навиштор муқоиса намоед, ҷоҳи ростиро дар кони Каломи Худо амиқ фуру баред. Шумо бояд худ ва андешаҳои худро бар қурбонгоҳи Худо гузоред, ақидаҳои қаблан шаклирифтаи худро канор нисҳед ва бигзоред, ки Рӯҳи Осмон шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ намояд». *Selected Messages, book 1, 412.*

Дар Ишаё боби бисту ду, Шабно ва Элёким доноён ва нодонро дар дохили Адвентизм дар охири ҷаҳон намояндагӣ мекунанд, вақте ки подшоҳи шимол бар Ерусалим лашкар мекашад. Элёким, писари Ҳилқие, «рӯё»-ро доро буд; Шабно онро надошт.

Дар ҷое ки рӯё нест, қавм набуд мегардад; вале касе ки шариятро риоят мекунад, хушо ба ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

Пайғамбари паём, яъне «рӯёӣ» ин оят, ба ду чиз муроҷиат мекунад. Шумо афзоиши нури пайғамбариро дарк мекунед ва зинда мемонед, ва агар на — мемиред. Агар дарк накунад,

пас наметавонед омода бошед, ки дар озмоиши қонуни якшанбе Шанберо нигоҳ доред. Он вақт «дигар хеле дер» хоҳад буд. Вақте ки адвентистони Лаодикиягӣ дар қонуни якшанбе сарнагун мешаванд, онҳо шариатро рад мекунанд, зеро «рӯъёи ҳақиқат»-ро рад кардаанд. Онҳо равшан надоранд; афзоиши донишero, ки андак пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад, дарк намекунанд.

Зеро ки ту мегӯӣ: «Давлатмандам, ва сарват афзудаам, ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам»; ва намедонӣ, ки ту бечорай, ва мискинӣ, ва фақирӣ, ва кӯрӣ, ва урёнӣ. Ваҳй 3:17.

Нишонаи Ишаъё ин буд, ки ӯ се сол бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт. Ӯ чунин кард, то онҳоро, ки аз паёми нубуввати ӯ огоҳ карда мешуданд, хушдор диҳад, ки агар шумо рӯъёи рӯйдодҳои нубувватиро нафаҳмед, шумо ба қонуни якшанбе хоҳед расид ва дар ҳолати бадбахтона, мусибатбор, камбағал, кӯр ва бараҳна ба асорат бурда хоҳед шуд. Ишаъё барои таърихи Ишаъё нишона ва ҳайрат буд, аммо боз ҳам бештар барои охири ҷаҳон.

Ҳамаи ин чизҳо ба сари онҳо ҳамчун намунаҳо омаданд; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо анҷомҳои олам расидаанд. 1 Қўринтиён 10:11.

Дар панҷ ояти аввали боби бисту дуюм Ерусалим, шаҳри Довуд, ҳамчун «шаҳри пурғавғо» ва «шаҳри шодмон» шинохта мешавад, ки аз «ошўбҳо» пур аст. Дар ин боб як баёни классикии Китоби Муқаддас, ки ҳатто аз ҷониби аҳли ҷаҳон низ ба қор бурда мешавад, барои ифодаи он «шаҳри шодмон»-и «пурғавғо», ки аз «ошўбҳо» лабрес аст, истифода мешавад, ҳангоме ки онҳое ки дар ояти сенздаҳум ҳастанд, бо шодӣ мегӯянд: «бихўрем ва бинўшем, зеро фардо хоҳем мурд». Аммо, ҳарчанд онҳо шодмонанд, мардонашон кушта шудаанд, вале на бо шамшер ва на дар ҷанг; бинобар ин Ишаъё ин суолро матраҳ месозад: «Туро чӣ шудааст?»

Ҳар чӣ онҳоро ба дард овардааст, боис шудааст, ки бар бомҳо бароянд. Бомҳо рамзи парастии офтоб, моҳ ва ситорагонанд; он рамзи рўҳгароист. Дар ин порча Адвентизм зери як фиреби рўҳонӣ қарор дорад.

Ва онҳоро, ки бар бомҳо ба лашкари осмон сачда мекунанд; ва онҳоро, ки сачда мекунанд ва ба Худованд қасам меҳўранд, ва ба Малком низ қасам меҳўранд; ва онҳоро, ки аз пайравии Худованд бозгаштаанд; ва онҳоро, ки Худовандро начустаанд ва аз Ӯ дархост накардаанд.

Пеши Ҳазрати Худованд ором бош; зеро рўзи Худованд наздик аст; зеро Худованд қурбоние муҳайё кардааст, меҳмонони Худро даъват намудааст. Ва дар рўзи қурбонии Худованд чунин хоҳад шуд, ки Ман мирон, ва писарони подшоҳ, ва ҳамаи онҳоро, ки либоси бегона дар бар кардаанд, ҷазо хоҳам дод. Ва дар ҳамон рўз ҳамаи онҳоро низ ҷазо хоҳам дод, ки бар остона мепаранд ва хонаҳои хоҷагони худро аз зўроварӣ ва фиреб пур мекунанд. Сафанё 1:5–9.

Дар замони бухрони қонуни якшанбе Адвентизм, ки ҳамчун Ерусалим муаррифӣ шудааст, дар «води рўъё» қарор дорад. Онҳое ки паёми нубувватиро, ки бо «равған» ё «рўъё» ифода шудааст, рад мекунанд, спиритизмро амал менамоянд, ки Павлус дар Дуввум Таслўникиён

ба он мурочиат мекунад. Дар он чо мо ҳамчунин касонеро меёбем (Шебно), ки муҳаббати ростиро напзируфтанд.

Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо гумроҳии қавӣ хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое маҳкум гарданд, ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд. 2 Таслӯникиён 2:11, 12.

Албатта, калимаи «ҳақиқат», ки Павлус истифода мебарад, ҳамон вожаи юнонист, ки аз калимаи ибронии «ҳақиқат» гирифта шудааст; ва он бо ҳам пайвастанӣ се ҳарфи ибронӣ сохта мешавад, ки Алфа ва Омегаро ифода мекунад. Рад кардани «ҳақиқат», ки ҳамчун усули Алфа ва Омега намоёндагӣ мешавад, бар Лаодикийён фиреби саҳт меоварад, ва он фиреб рӯҳгароист.

Пайғамбар Ишаё мегӯяд: «Вақте ки ба шумо бигӯянд: “Ба назди онҳое равед, ки рӯхҳои ошно доранд, ва назди ҷодугароне ки пичиррос мезананд ва ғулгула мекунад”; оё қавме набояд ба назди Худои худ бигӯяд? Оё барои зиндагон ба мурдагон мурочиат кардан лозим аст? Ба шарият ва ба шаҳодат! Агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, аз он ҷост, ки дар онҳо нур нест». Ишаё 8:19, 20. Агар одамон меҳостанд он ҳақиқатеро, ки дар Навиштаҳо ба ин равшанӣ дар бораи табиати инсон ва ҳолати мурдагон баён шудааст, қабул кунанд, онҳо дар иддаоҳо ва зухуроти спиритизм амали Шайтонро бо қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин медиданд. Аммо ба ҷои он ки аз он озодие, ки ба дили ҷисмонӣ то ин ҳад писанд аст, даст кашанд ва аз гуноҳоне ки дӯст медоранд, рӯй гардонанд, бисёриҳо ҷашмони худро ба рӯшноӣ мебаранд ва, ба огоҳӣ эътино накарда, рост ба пеш мераванд, дар ҳоле ки Шайтон домҳои худро гирди онҳо метанад ва онҳо тӯмаи ӯ мебаранд. «Азбаски муҳаббати ҳақро барои наҷот ёфтан напзируфтанд», бинобар ин «Худо бар онҳо гумроҳии саҳт мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд». 2 Таслӯникиён 2:10, 11.» Муборизаи Бузург, 559.

Дар Ишаё боби бисту ду мардони шаҳри шодмон кушта мешаванд, аммо на дар ҷанг ва на бо шамшер; онҳо бо ҳам баста шуда, ҳамроҳ бо сарвароне ки гурехтаанд, кушта мешаванд.

«Агар калисо роҳеро, ки ба роҳи ҷаҳон монанд аст, пеш гирад, он ба ҳамон сарнавишт шарик хоҳад шуд. Не, балки, азбаски он нури бештар қабул кардааст, ҷазояш аз ҷазои касоне ки тавба накардаанд, бузургтар хоҳад буд.

«Мо ҳамчун қавме иқрор мекунем, ки ҳақро пеш аз ҳар қавми дигаре бар рӯи замин дорем. Пас зиндагӣ ва ҳислати мо бояд бо ҷунин имон ҳамоҳанг бошад. Он рӯз акнун қариб фаро расидааст, ки одилон мисли ғаллаи гаронбаҳо дар бастаҳо барои анбори осмонӣ баста хоҳанд шуд, дар ҳоле ки шарирон, мисли алафи бегона, барои оташҳои он рӯзи охири бузург ҷамъ оварда мешаванд. Аммо гандум ва алафи бегона «то дарав якҷо месабзанд».» Testimonies, volume 5, 100.

Роҳбарӣ дар Ишаё бисту ду бо «камонварон» ба ҳам баста шудааст. Шабно ҳамчун роҳбар бар хона шинохта мешавад, ва мақоми ӯ ба Элёқим, писари Ҳилкиё, дода хоҳад шуд. Дар Ишаё бисту ду паёми нубувватие, ки тавассути «рӯё»-и воқеаҳои нубувватӣ ифода шудааст, ҳангоми наздик шудани подшоҳи шимол ба Ерусалим ду табақаи парастандагонро

ба вучуд овардааст. Як табақа барои анбори осмонӣ баста мешавад ва табақаи дигар барои оташҳои рӯзҳои охир. Он чи шариронро бастааст, «камонварон» аст, ки яке аз рамзҳои бисёри Ислом дар Каломи Худост.

Ва бакияти шумораи камонварон, паҳлавонони банӣ-Қедор, кам хоҳад шуд; зеро ки Худованд Худои Исроил инро гуфтааст. Ишаъё 21:17.

Ва инҳоянд номҳои писарони Исмоил, аз рӯи номҳояшон, мувофиқи наслҳои: нахустодаи Исмоил — Набойӯт; ва Қедор, ва Адбеил, ва Мибсом, ва Мишмо, ва Дӯмо, ва Массо, Ҳадар, ва Темо, Етур, Нофиш, ва Қедмо: инҳоянд писарони Исмоил, ва инҳоянд номҳояшон, мувофиқи шахрҳои ва мувофиқи қалъаҳои худ; дувоздаҳ мир, мувофиқи қавмҳояшон. Ҳасй 25:13–16.

Роҳбарияти адвентизм ба дасти камонварон баста шуд, вақте ки онҳо паёмро рад карданд, ки Ислом 11 сентябри соли 2001, дар иҷрои пешгӯии Китоби Муқаддас, ба Иёлоти Муттаҳида ҳамла кард. Ҳамлаи 11 сентябр тасдиқи он паём буд, ки дар соли 1989, ҳангоми фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ, мӯҳраш кушода шуда буд. Ҳамлаи Ислом дар 11 сентябр мувозии 11 августи соли 1840 буд, вақте ки пешгӯие дар бораи маҳдуд гардидани Ислом паёми фариштаи аввалро бо тасдиқ кардани қоидаи асосии пешгӯии Миллер қувват бахшид, ки як рӯз намояндаи як сол аст. 11 августи соли 1840 иҷрои воқеаи пешгӯишудае буд, ки бар усули «як рӯз ба ивази як сол» асос ёфта буд. Вақте ки он иҷро шуд, паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонида шуд.

11 сентябр қоидаи асосии «рӯзё»-еро, ки ба адвентизм барои эълон кардан дода шудааст, тасдиқ намуд. Он қоида ин аст, ки таърих такрор мешавад. Вақте ки усули як рӯз барои як сол 11 августи соли 1840 тасдиқ гардид, фариштаи қавии Ваҳй боби даҳ нозил шуд ва қудратҳои паёми Миллерро дар бораи соати доварӣ нишон дод; ба ҳамин тарз, ин пешнамунае буд аз он замоне ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум дар 11 сентябр нозил шуд.

«Ин суҳан аз кучо пайдо шуд, ки ман эълон карда бошам, ки Нью-Йоркро мавҷи азими баҳр хоҳад рӯфт? Ман ҳеҷ гоҳ чунин нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо табақа ба табақа боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатангезе рӯй хоҳад дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро ба шиддат тақон диҳад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаждаҳуми Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ман дар хусуси он чи махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам: рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фурӯ хоҳанд рехт. Аз нуре ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ё, ва ин сохтмонҳои азим фурӯ хоҳанд афтод. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Албатта, дар бораи Ислом суҳани бисёр бештар гуфтан мумкин аст, аммо Шебно он қасонеро намояндагӣ мекунад, ки «рӯзё»-и таърихи нубувватири, ки бар такрори таърих асос ёфтааст, рад мекунам; ва ин бо ҳақиқати аслии такрори таърих ҳамроҳ аст, яъне он ки

ибтидои ҳар чиз анҷоми он чизро ба тасвир мекашад. Маҳдуд гардидани Ислом дар 11 августи соли 1840 фариштаи Ваҳй боби даҳро поён овард, ва озод шудани Ислом дар 9/11 фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳро поён овард.

Ва ман гуфтам: «Бишнавед, илтимос, эй сарварони Яъқуб ва эй мирони хонадони Исроил! Оё дониستاني доварӣ бар шумо вочиб нест? Шумо, ки некиро бад мебинед ва бадиро дӯст медоред; ки пӯсти онҳоро аз танашон меканед ва ғӯшташонро аз устухонҳояшон; ки ҳамчунин ғӯшти қавми Маро меҳӯред ва пӯсти онҳоро аз танашон меканед; устухонҳояшонро мешиканед ва онҳоро пора-пора мекунад, мисли он чи барои дег, ва мисли ғӯшт дар даруни деги чӯшон». Он гоҳ онҳо сӯи Худованд фарёд хоҳанд кард, вале Ӯ онҳоро нахоҳад шунид; балки дар ҳамон вақт рӯи Худро аз онҳо пинҳон хоҳад кард, чунон ки онҳо дар аъмоли худ бад рафтор кардаанд. Худованд дар бораи пайғамбароне, ки қавми Маро ба гумроҳӣ меандозанд, чунин мегӯяд: онҳо, ки бо дандонҳои худ мегазанд ва нидо мекунанд: «Сулҳ!»; аммо бар ҳар кӣ ба даҳони онҳо чизе нагузорад, бар зидди ӯ ҷанг омода месозанд. Бинобар ин, барои шумо шаб хоҳад шуд, то рӯёе надошта бошед; ва торикӣ барои шумо хоҳад буд, то фол набинед; ва офтоб бар пайғамбарон ғуруб хоҳад кард, ва рӯз бар онҳо тира хоҳад шуд. Он гоҳ бинандагон шарманда хоҳанд шуд, ва фолбинон саргардон хоҳанд гашт; бале, ҳама лабҳои худро хоҳанд пӯшонид, зеро аз ҷониби Худо ҷавобе нест. Аммо ман, ба ростӣ, аз қувват, аз Рӯҳи Худованд, ва аз доварӣ ва нерӯ пур ҳастам, то ба Яъқуб ҷинояти ӯро ва ба Исроил гуноҳи ӯро эълон намоям. Инро бишнавед, илтимос, эй сарварони хонадони Яъқуб ва эй мирони хонадони Исроил, ки аз доварӣ нафрат доред ва тамоми ростиро қач мегардонед. Онҳо Сионро бо хунрезӣ ва Ерусалимро бо шарорат бино мекунанд. Сарварони он барои пора доварӣ мекунанд, ва қоҳинони он барои музд таълим медиҳанд, ва пайғамбарони он барои пул фол мебинанд; бо вучуди ин, бар Худованд така мекунанд ва мегӯянд: «Оё Худованд дар миёни мо нест? Ҳеч бадӣ бар сари мо нахоҳад омад». Мико 3:1–11.

Ва тамоми издиҳоми ҳамаи халқҳое ки бар зидди Ариил [Ерусалим] ҷанг мекунанд, яъне ҳамаи онҳое ки бар зидди вай ва истехкоми вай мечанганд ва ӯро ба танг меоранд, мисли хоби рӯёи шабона хоҳад буд. Ва чунин хоҳад буд, чунонки гуруснае хоб мебинад, ва инак, меҳӯрад; вале бедор мешавад, ва ҷони ӯ холист; ё чунонки ташнае хоб мебинад, ва инак, менӯшад; вале бедор мешавад, ва инак, беҳол аст, ва ҷони ӯ иштиҳо дорад: ҳамчунин издиҳоми ҳамаи халқҳое хоҳад буд, ки бар кӯҳи Сион мечанганд. Дар ҷои худ биистед ва дар ҳайрат монед; нола кунед ва фарёд занед: онҳо мастанд, вале на аз шароб; меланганд, вале на аз машруботи саҳт. Зеро ки Худованд бар шумо рӯҳи хоби амиқро рехтааст, ва ҷашмони шуморо бастааст: анбиё ва сарварони шуморо, яъне бинандагонро, Ӯ пӯшонидааст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби мӯҳршуда шудааст, ки онро ба шахси босавод дода, мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Наметавонам, зеро мӯҳр шудааст». Ва китобро ба касе медиҳанд, ки босавод нест, ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Ман босавод нестам». Бинобар ин Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд, ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд, вале дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман ба василаи аҳкоми одамон омӯхта шудааст, бинобар ин, инак, Ман боз дар миёни

ин қавм амали ачибе ба ҷо хоҳам овард, яъне амали ачиб ва ҳайратоваре; зеро хиради хирадмандони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши фаҳмидагони онҳо пинҳон хоҳад гашт». Вой бар ҳоли онҳое ки машварати худро аз Худованд амиқ пинҳон кардан мецоҳанд, ва аъмолашон дар торикӣ аст, ва мегӯянд: «Кист, ки моро бинад? ва кист, ки моро бидонад?» Дар ҳақиқат, вожгун сохтани шумо мисли гили кулолгар ҳисобида хоҳад шуд: оё сохта аз офарандаи худ хоҳад гуфт: «Ў маро насохтааст»? ё шаклгирифта аз шаклдиҳандаи худ хоҳад гуфт: «Ў фаҳмиш надошт»? Ишаъё 29:7–16.

Водии рӯъё, мувофиқи гуфтаи Ишаъё, «рӯзи тангӣ, ва поймолкунӣ, ва ҳайрат аз ҷониби Парвардигори Худои лашкарҳо дар водии рӯъё, фуру рехтани деворҳо, ва фарёд ба сӯи кӯҳҳо» мебошад. Бинобар ин, Ишаъё талх гирия мекунад, ҳамон тавре ки Исо низ кардааст.

Ашқҳои Исо на аз пешбинӣ намудани укубати Худи Ў буданд. Чанде пеши рӯи Ў Ҷатсамонӣ буд, ки ба зудӣ даҳшати зулмати азиме Ўро фаро мегирифт. Ҳамчунин дарвозаи ғусфандон дар назар буд, ки дар тӯли асрҳо аз он чорпоёнро барои қурбонихои тақдиротӣ мегузарониданд. Ба зудӣ ин дарвоза барои Ў, ки Мисдоқи Бузург буд ва ҳамаи он қурбонихо ба сӯи қурбонии Ў барои гуноҳҳои ҷаҳон ишора мекарданд, кушода мешуд. Наздиктар Ҷалҷолто буд, саҳнаи азоби наздикшавандаи Ў. Бо вучуди ин, Начотдиҳанда на ба сабаби ин ёдоварӣҳо аз марги бераҳмонаи Худ буд, ки гирист ва аз дарди рӯхонӣ нола кард. Андӯҳи Ў ҳеҷ гуна андӯҳи худхоҳона набуд. Андешаи азоби Худи Ў он рӯҳи шарифу фидокорро тарсонда натавонист. Он чизе ки дили Исоро захмӣ кард, манзараи Ерусалим буд, — Ерусалиме ки Писари Худоро рад карда, муҳаббати Ўро хор шумурда буд; ки нахост аз муъҷизаҳои қудратманди Ў мутақоид гардад ва наздик буд ҷони Ўро бигирад. Ў дид, ки вай дар айби рад кардани Начотдиҳандаи худ чӣ гуна буд, ва агар Он Ягонаро, ки танҳо Ў метавонист захми вайро шифо диҳад, қабул мекард, чӣ гуна метавонист бошад. Ў омада буд, то вайро начот диҳад; чӣ гуна метавонист аз вай даст кашад?

«Исроил халқи баргузида буд; Худо маъбади онҳоро маскани Худ гардонид ба буд; он «зеботарини макон, шодии тамоми замин» буд. Забур 48:2. Дар он ҷо сабти зиёда аз ҳазор соли ғамхорӣ ҳифзкунондаи Масеҳ ва муҳаббати нарми Ў, чунон ки падар ба фарзанди ягонаи худ дорад, вучуд дошт. Дар он маъбад анбиё хушдорҳои ҷиддии худро баён карда буданд. Дар он ҷо манқалҳои афрӯхта ҷунбонда мешуданд, ва бухур, ки бо дуоҳои парастандагон омехта буд, ба ҳузури Худо сууд мекард. Дар он ҷо хуни ҳайвоноти қурбонӣ қорӣ мешуд, ки намунаи хуни Масеҳ буд. Дар он ҷо Яхува ҷалоли Худро бар болои курсии раҳмат зоҳир намуда буд. Дар он ҷо қоҳинон хизмат мекарданд, ва шукӯҳу ҷалоли рамзу ойинҳо қарнҳо идома ёфта буд. Аммо ҳамаи ин бояд ба поён мерасид.»

«Исо дасти Худро, — ки он қадар бор беморон ва ранҷуронро баракат дода буд, — боло бардошт ва онро сӯи он шаҳри маҳкумшуда ҷунбонда, бо суханони гусастаи андӯҳ нидо кард: “Кош ту низ, ақаллан дар ҳамин рӯзи худ, он чизхоёро, ки ба озоиштагии ту тааллуқ доранд, мешинохтӣ! —” Дар ин ҷо Начотдиҳанда таваккуф кард ва ногуфта гузошт, ки агар Уршалим ёриро, ки Худо мекошт ба вай ато намояд, — атои Писари маҳбуи Худро, — қабул мекард, аҳволи вай чӣ гуна метавонист бошад. Агар Уршалим

он чиро, ки донистанаш имтиёзи вай буд, мешинохт ва ба нуре, ки Осмон ба вай фиристода буд, гӯш медод, метавонист дар шукуфоии пурифтихор барпо бошад, маликаи салтанатҳо, ба қуввати қудрате, ки Худо ато карда буд, озод. Дар назди дарвозаҳои вай ҳеҷ сарбози мусаллаҳе намеистод, ва ҳеҷ байрақи Рум бар деворҳои вай чилва намекард. Сарнавишти ҷалолманде, ки метавонист бар Уршалим баракат оварад, агар вай Фидиягари худро қабул мекард, пеши назари Писари Худо бархост. Ў дид, ки вай метавонист ба воситаи Ў аз бемории саҳти худ шифо ёбад, аз бандагӣ озод гардад ва чун пойтахти тавоноӣ замин устувор карда шавад. Аз деворҳои вай кабути сулҳ ба сӯи ҳамаи халқҳо ба парвоз мебаромад. Вай тоҷи ҷалоли ҷаҳон мебуд.»

«Аммо манзараи дурашоне, ки Ерусалим метавонист дошта бошад, аз назари Наҷотдиҳанда пажмурда мегардад. Ў дарк мекунад, ки вай ҳоло зери юги Рум ҷи гуна аст: тахти абрӯи ғзаби Худо, маҳкум ба довари интиқоми Ў. Ў риштаи кандашудаи наваҳи Худро аз нав ба даст мегирад: “Лекин алҳол онҳо аз ҷашмони ту пинҳон шудаанд. Зеро рӯзҳое бар ту хоҳанд омад, ки душманонат гирди ту хандақ хоҳанд канд, ва туро аз ҳар тараф ихота хоҳанд кард, ва туро дар тангно аз ҳар ҷониб нигоҳ хоҳанд дошт, ва туро бо замин яксон хоҳанд кард, ва фарзандонатро дар миёни ту; ва дар ту як сангро бар санги дигар нахоҳанд гузошт; зеро ту замони тафаккуди худро надонистӣ.”

«Масеҳ омад, то Ерусалимро бо фарзандонаш наҷот диҳад; аммо такаббури фирисӣ, риёкорӣ, ҳасад ва кина ба Ў монёӣ шуданд, ки мақсадашро ба анҷом расонад. Исо медонист, ки ҷи ҷазои даҳшатнок бар он шаҳри маҳкумшуда хоҳад омад. Ў Ерусалимро дид, ки бо лашкарҳо ихота шудааст, сокинони муҳосирашудааш ба гуруснагӣ ва марг ронда мешаванд, модарон аз ҷасадҳои мурдаи фарзандони худ меҳӯранд, ва ҳам падару модарон ва ҳам фарзандон охирин лукмаи ғизоро аз дасти якдигар мерабоянд, дар ҳоле ки меҳри табиӣ зери азоби газандаи гуруснагӣ нобуд мегардад. Ў дид, ки саркашии яҳудиён, ки дар рад кардани наҷоти Ў зоҳир шуда буд, онҳоро ҳамчунин ба он хоҳад бурд, ки аз итоат ба лашкарҳои ҳучумкунанда низ сар печанд. Ў Ҷолҷоторо, ки мебоист бар он боло бардошта шавад, дид, ки салибҳо дар он ҷо чун дарахтони ҷангал анбӯҳ афрохта шудаанд. Ў дид, ки сокинони бадбахт бар шиканчагоҳ ва бо маслӯбшавӣ азоб мекашанд, қасрҳои зебо вайрон мешаванд, маъбад ба харобазор табдил меёбад, ва аз деворҳои азими он на як санг бар санги дигар боқӣ мемонад, дар ҳоле ки шаҳр мисли саҳро шудгор карда мешавад. Ба ростӣ, Наҷотдиҳанда метавонист бо азоби ҷон, ҳангоми дидани он манзараи саҳмгин, гирия кунад.»

«Ерусалим фарзанди ғамхори Ў буд; ва ҳамчунон ки падари меҳрубон бар писари саркаши худ мотам мегирад, Исо низ бар шаҳри маҳбӯб гирифт. Ҷи гуна туро таслим кунам? Ҷи гуна бубинам, ки ту ба ҳалокат вогузошта шавӣ? Оё бояд туро раҳо кунам, то ки пиёлаи шарорати худро пур гардонӣ? Як ҷон чунон арзиш дорад, ки дар муқоиса бо он оламҳо ба ночизӣ фурӯ мераванд; аммо дар ин ҷо тамоми як миллат мебоист нобуд гардад. Вақте ки офтоби зуд ба ғарб моил аз назар дар осмон нопадид мешуд, рӯзи ғайи Ерусалим ба поён мерасид. Дар ҳоле ки ин роҳпаймой бар куллаи Зайтун таваккуф мекард, барои Ерусалим ҳанӯз дер нашуда буд, ки тавба кунад. Фариштаи раҳмат он замон болҳои худро ҷамъ мекард, то аз тахти тиллоӣ фуруд ояд ва ҷойро ба адолат ва довари зудфаро расидан диҳад. Аммо дили бузурги пурмуҳаббати Масеҳ ҳанӯз барои

Ерусалим илтичо мекард, ки раҳматҳои Ӯро хор шумурда, огоҳиҳои Ӯро рад карда буд ва наздик буд, ки дастҳои худро ба хуни Ӯ оғушта созад. Агар фақат Ерусалим тавба мекард, ҳанӯз дер нашуда буд. Дар ҳоле ки шуоъҳои охирини офтоби гурубкунанда бар маъбад, бурҷ ва қулла ҳанӯз дарахшанда буданд, оё ягон фариштаи нек ӯро ба муҳаббати Начотдиҳанда раҳнамун намешуд ва ҳукми ҳалокати ӯро барнамегардонд? Эй шаҳри зебо ва нопок, ки анбиёро сангсор карда буд, ки Писари Худоро рад намуда буд, ки бо бетаваббии худ худро дар бандҳои асорат маҳкам мекард, — рӯзи раҳмати ӯ қариб ба анҷом расида буд!» Орзуи асрҳо, 576–578.

Чунон ки Ишаъё дар боби бисту дувум ҷангро бар зидди Уршалим тасвир мекунад, онҳое ки ҳамла меоранд, «дар назди дарвоза саф оростаанд». Элом ва Қир бо аслиҳаҳои омода назди дарвоза ҳастанд, ва он гоҳ онҳо пӯшиши Уршалимро ошкор месозанд. Дар Ишаъё «пӯшиш»-е, ки душманон дар назди дарвоза ошкор месозанд, сояи Миср аст.

Вой бар фарзандони исёнкор, мегӯяд Худованд, ки машварат мегиранд, вале на аз Ман; ва худро бо паноҳе мепӯшонанд, вале на аз Рӯҳи Ман, то ки гуноҳро бар гуноҳ биафзоянд: онҳое ки роҳ мепаймоянд, то ба Миср фуруд оянд, ва аз даҳони Ман напурсидаанд; то худро бо қуввати фиръавн тақвият диҳанд, ва ба сояи Миср таваккал намоянд! Ишаъё 30:1, 2.

Душманони Ерусалим эътироф мекунанд, ки онҳое, ки Шебна онҳоро намояндагӣ мекунад, ба Миср таваккал кардаанд ва гумон мебаранд, ки Миср онҳоро ғимоя хоҳад кард; ҳол он ки онҳое, ки Элёқим ибни Ҳилқийё онҳоро намояндагӣ мекунад, на ба «сояи Миср», балки ба пӯшиши Рӯҳи Худо пӯшида шудаанд ва ба «сояи Ҳаққи Таоло» таваккал мекунанд.

Он ки дар макони ниҳонии Ҳаққи Таоло сокин аст, зери сояи Қодири Мутлақ хоҳад оромид. Дар бораи Худованд хоҳам гуфт: Ӯ паноҳгоҳи ман ва қалъаи ман аст; Худои ман аст, ва бар Ӯ таваккал хоҳам кард. Забур 91:1, 2.

Дар замони бухрони қонуни якшанбе, бокирагони доно, ки онҳоро Элёқим писари Ҳилқийё намояндагӣ мекунад, ба сояи Ҳаққи Таоло таваккал менамоянд, ва бокирагони нодон, ки онҳоро Шабно намояндагӣ мекунад, ба сояи Миср таваккал менамоянд. Калимас, ки ба тарзи «ошкор шуд» тарҷума гардидааст, маънои бараҳна сохтан ва ба асирӣ бурданро дорад. Душманон назди дарвоза дарк мекунанд, ки муҳофизати Ерусалим бардошта шудааст, ва он гоҳ Шабно ва ҳамроҳонаш мекӯшанд худро начот диҳанд, зеро онҳо «шикастҳои шаҳри Довуд»-ро мебинанд ва мебинанд, ки шикастҳо бисёранд ва ба душман имкон медиҳанд, ки ворид гардад. Дар воҳима, чунон ки дар масали даҳ бокира нишон дода шудааст, нодонон ба ҷустуҷӯи муҳофизат шурӯъ мекунанд, вале ҳеҷ надоранд.

Шебно ба «зиреҳи ҷангал» менигарад, то ӯро начот диҳад, вале аллакай дер шудааст. Ӯ хонаҳои Ерусалимро мешуморад ва оғоз мекунад онҳоро фуру резад, то деворро мустаҳкам гардонад, вале аллакай дер шудааст. Онҳо оби ҳавзи поёнро ҷамъ мекунанд ва мекӯшанд бо оби ҳавзи кӯҳна пайваست шаванд, вале аллакай дер шудааст. Азбаски об рамзи асосии Рӯҳулқудс аст, ин нишон медиҳад, ки онҳо бо ноумедӣ дар ҷустуҷӯи равшананд, вале аллакай дер шудааст. Дар ҳамаи кӯшишҳои худ онҳо Офаридгори ҳавзҳоро фаромӯш

карданд ва ин ки Ё он «ҳавзҳо»-и ҳақиқатро кайҳо пеш сохта буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки ин ҳамон Саҳраи Азалҳо буд, ки дар замони қадим паёмро фароҳам оварда буд. Онҳо интиҳоб карданд, ки дар роҳҳои кӯҳна, ки бо таҳкурсии намоёндагӣ мешаванд, ки тавассути кори Уилям Миллер барқарор гардида буданд, роҳ нараванд.

«Душман кӯшиш мекунад, ки фикру зеҳни бародарону хоҳарони моро аз кори омода сохтани қавме, ки дар ин айёми охир устувор биистанд, ба сӯи дигар равона созад. Софистикҳои ӯ барои он тарҳрезӣ шудаанд, ки зеҳнҳоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат дур кунанд. Онҳо нуреро, ки Масеҳ аз осмон овард, то ба Юҳанно барои қавми Худ бидиҳад, ҳеч мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки манзараҳое, ки акнун пеши рӯйи мо қарор доранд, он қадар аҳамият надоранд, ки сазовори таваҷҷуҳи махсус бошанд. Онҳо ҳақиқати осмонӣ-аслоҳ баъсар мегардонанд ва қавми Худоро аз таҷрибаи пешини онҳо маҳрум сохта, ба қойи он илми козиб медиҳанд.

«Чунин мегӯяд Худованд: Дар роҳҳо биистед ва бубинед, ва аз роҳҳои қадима бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он қадам занед». Ирмийё 6:16.

«Ҳеҷ кас кӯшиш накунад, ки таҳкурсӣҳои имони моро барканад — ҳамон таҳкурсӣҳое, ки дар оғози кори мо ба воситаи омӯзиши дуоғӯёнаи Калом ва ба воситаи ваҳй гузошта шуданд. Бар ин таҳкурсӣҳо мо дар тӯли панҷоҳ соли охир бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон баранд, ки роҳи наво ёфтаанд ва метавонанд таҳкурсии мустаҳкамтаре аз он ки аллакай гузошта шудааст, бино намоёнд. Аммо ин фиреби бузург аст. Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре гузорад, ҷуз он ки аллакай гузошта шудааст.

«Дар гузашта бисёре ба бунёди имони наво, ба барқарор намудани усулҳои наво даст задаанд. Аммо бинои онҳо ҷӣ қадар муддат пойдор монд? Он ба зудӣ фуру рехт, зеро бар Санг бунёд наёфта буд.

«Оё шогирдони аввалин лозим набуд, ки бо суҳанони одамон рӯ ба рӯ шаванд? Оё ба онҳо лозим набуд, ки ба назарияҳои бардурӯғ гӯш диҳанд ва баъд, пас аз он ки ҳама корро анҷом доданд, устувор истанд ва бигӯянд: “Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре бино кунад, ҷуз он ки гузошта шудааст”? 1 Қўринтиён 3:11.»

«Пас, мо бояд ибтидои эътимоди худро то ба охир устувор нигоҳ дорем. Суҳанони қудрат аз ҷониби Худо ва аз ҷониби Масеҳ ба ин халқ фиристода шудаанд, то онҳоро қадам ба қадам аз ҷаҳон берун оварда, ба нури равшани ҳақиқати ҳозира дароранд. Бо лабоне, ки ба оташи муқаддас расидаанд, хизматгорони Худо ин паёмро эълон кардаанд. Каломи илоҳӣ ба ҳаққонияти ҳақиқате, ки эълон шудааст, муҳри худро ниҳодааст». Шаҳодатҳо, ҷилди 8, сах. 296, 297.

«Рӯзе», ки ҳамаи ин дар он ба вуқуъ мепаёндад, ҳамон «рӯз»-и Китоби Муқаддас аст, ки Ишаё онро ҳамчун рӯзе муайян мекунад, ки дар он Парвардигор Худои Лашкарҳо ба «гиря, ва ба навоҳа, ва ба калтарошӣ, ва ба миён бастани палос» даъват намуд.

Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт: «Ҳамчунин дар рӯзи даҳуми ин моҳи ҳафтум рӯзи қафорат хоҳад буд; он барои шумо анҷумани муқаддас бошад; ва ҷонҳои худро

фурӯтан созед ва барои Худованд қурбонии оташин биёред. Ва дар ҳамон рӯз ҳеҷ коре накунад, зеро ки он рӯзи кафорат аст, то ки барои шумо ба ҳузури Худованд Худои шумо кафорат ба амал оварда шавад. Зеро ҳар касе, ки дар ҳамон рӯз чонашро фурӯтан насозад, аз миёни қавми худ набуд карда хоҳад шуд. Ва ҳар касе, ки дар ҳамон рӯз ҳар гуна коре кунад, ҳамон касро Ман аз миёни қавми ӯ ҳалок хоҳам кард. Ҳеҷ гуна кор накунад: ин дар ҳамаи масканҳои шумо, дар тӯли наслҳоятон, фаризаи абадӣ бошад. Он барои шумо шанбеи оромӣ бошад, ва ҷонҳои худро фурӯтан созед: аз шои рӯзи нухуми моҳ то шои дигар, шанбеи худро ба ҷо оваред». Ибодат 23:26–32.

Рӯзе, ки бо Шибно ва Элқим ибни Ҳилқиё ба тасвир оварда шудааст, Рӯзи зиддинавӣи Кафорат аст, ки таърихи аз соли 1844 то вақте ки Микоил бархезад, дар бар мегирад. Дар он фосилаи замон адвентизм даъват шудааст, ки ҷонҳои худро «азият» диҳанд, ё чунон ки Ишаё онро баён мекунад, ба «гиря, ва мотам, ва калшавӣ, ва миён бастан бо палос».

«Дар соли 1844 Саркоҳини бузурги мо ба Қудси Қудсҳои муқаддасҳои осмонӣ дохил шуд, то кори довари таҳқиқиро оғоз намояд. Парвандаҳои мурдагони одил пеши назари Худо аз баррасӣ гузашта истодаанд. Вақте ки он кор ба анҷом расад, доварӣ бар зиндагон эълон хоҳад шуд. Ин лаҳзаҳои ҷиддӣ чӣ қадар гаронбаҳо, чӣ қадар муҳиманд! Ҳар яки мо дар додҳои осмонӣ парвандае дорем, ки баррасӣ мешавад. Мо ҳар яке алоҳида мувофиқи аъмоле ки дар ҷисм анҷом додаем, доварӣ хоҳем шуд. Дар хизмати рамзӣ, ҳангоме ки кори кафоратро саркоҳин дар Қудси Қудсҳои муқаддасҳои заминӣ ба ҷо меовард, аз мардум талаб карда мешуд, ки ҷонҳои худро назди Худо хор созанд ва гуноҳҳои худро эътироф намоянд, то ки барои онҳо кафорат карда шавад ва гуноҳхояшон маҳв гардад. Оё дар ин рӯзи зиддитипии кафорат, вақте ки Масеҳ дар муқаддасҳои боло ба ғайбӣ қавми Худ шафоат мекунад ва қарорномаи ниҳой ва бебозгашт дар бораи ҳар парванда эълон хоҳад шуд, аз мо камтаре талаб карда хоҳад шуд?»

«Ҳолати мо дар ин вақти даҳшатнок ва ҷиддӣ чӣ гуна аст? Афсӯс, ки дар калисо чӣ қадар такаббур ҳукмрон аст, чӣ қадар риёкорӣ, чӣ қадар фиреб, чӣ қадар муҳаббат ба либоспӯшии зоҳирӣ, сабукфикрӣ ва дилхушӣ, чӣ қадар орзуи бартарӣ! Ҳамаи ин гуноҳҳо зехнро тира гардониданд, ба тавре ки ҷизҳои абадӣ дарк нашудаанд. Оё мо Навиштаҳоро намеомӯзем, то бидонем, ки мо дар таърихи ин ҷаҳон дар кучо қарор дорем? Оё мо нисбат ба коре, ки дар ин вақт барои мо анҷом дода мешавад, ва нисбат ба мавқеи, ки мо ҳамчун гуноҳкорон бояд ишғол намоем, ҳангоме ки ин кори кафорат идома дорад, фаҳмишманд намегардем? Агар мо барои наҷоти ҷонҳои худ ягон ғамхорӣ дошта бошем, бояд тағйироти қатъӣ ба амал оварем. Мо бояд Худовандро бо тавбаи ҳақиқӣ ҷӯё шавем; мо бояд бо шикастадили амиқи ҷон ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, то ки онҳо маҳв гарданд». Selected Messages, book 1, 124, 125.

Ва дар он рӯз Худованд Худои лашкарҳо ба гиря ва ба мотам, ва ба кал кардан, ва ба бастани палос даъват намуд; вале инак — шодӣ ва хурсандӣ, куштани говон ва забҳ кардани гӯсфандон, хӯрдани гӯшт ва нӯшидани шароб: «Бихӯрем ва бинӯшем, зеро фардо хоҳем мурд». Ишаё 22:12, 13.

Худованд Шабноро даъват кард, ки чони худро музтар созад, вале ӯ баргузид, ки бихӯрад, бинӯшад ва ба айшу базм идома диҳад. Худованд дар «гӯшҳо»-и ӯ «ошкор кард», ки гуноҳи Шабно пок карда нахоҳад шуд. Калимае, ки ба «пок карда» тарҷума шудааст, ҳамон калимаест, ки дар Левиён барои «каффора» ба кор меравад. Барои ин гуноҳи адвентизми Лаодикия калфорое нахоҳад буд. Акнун Ишаё ба баррасии муносибати Шабно (Адвентистҳои Лаодикия) бо Элёким, писари Ҳилқий (Адвентистҳои Филадельфия), оғоз мекунад.

Шебно «ҳазинадор» аст, чунон ки Яҳудо низ буд. Ва Тубиё дар рӯзҳои Наҳемё дар қудсгоҳи Худо, дар ҳучрае (ҳазинае), ки қурбониҳо бояд дар он ҷо нигоҳ дошта мешуданд, зиндагӣ мекард. Ҳангоме ки Наҳемё маъбадро пок сохт, ӯ Тубиё ва чизу чораи ӯро берун андохт. Шебно низ бояд берун андохта шавад. Ҳар ду рехта шудани адвентизми Лоудикияро дар вақти қонуни якшанбе ба берун тасвир мекунад.

«Ба сабаби бераҳмӣ ва хоинии аммӯниён ва мӯбиёне, ки нисбат ба Исроил зоҳир карда буданд, Худо ба воситаи Мусо эълон намуда буд, ки онҳо бояд то абад аз ҷамоати қавми Ӯ дур нигоҳ дошта шаванд. Нигаред ба Такрори Шариат 23:3–6. Бар хилофи ин калом, саркоҳин ҳадияхоеро, ки дар ҳучраи хонаи Худо нигоҳ дошта мешуданд, берун андохта буд, то барои ин намояндаи қавми мамнӯъ ҷой омода созад. Беш аз ин, нисбат ба Худо наметавонист таҳқири бузургтар зоҳир гардад, аз он ки чунин илтифот ба ин душмани Худо ва ҳақиқати Ӯ карда шавад.»

«Ҳангоми бозгашт аз Форс, Наҳемё аз ин таҳқири ҷасуронаи муқаддасот огоҳ шуд ва бетаҳхир тадбирҳо андешид, то ин даҳлатгарро берун кунад. «Ин маро бисёр ғамгин кард», — мегӯяд ӯ; «бинобар ин ман тамоми ашёи хонаводагии Тубиёро аз ҳучра берун афкандам. Сипас фармон додам, ва онҳо ҳучраҳоро пок карданд; ва ба он ҷо боз зарфҳои хонаи Худо, бо ҳадияи ордӣ ва лубонро баргардондам».

«На танҳо маъбад палид гардида буд, балки қурбониҳо низ нодуруст истифода шуда буданд. Ин ба он майл мекард, ки саховатмандии мардумро суғардонад. Онҳо ғайрат ва ҳарорати худро аз даст дода буданд ва дар додани ушрҳои худ беихтиёр буданд. Ҳазинаҳои хонаи Худованд ба таври кофӣ таъмин набуданд; бисёре аз сарояндагон ва дигароне, ки дар хизмати маъбад машғул буданд, азбаски дастгирии кофӣ намегирифтанд, қори Худоро тарк карда, дар ҷойҳои дигар меҳнат мекарданд». Prophets and Kings, 670.

Шебно, Яҳудо ва Тубиё ҳама намояндаи адвентистони Лоудиқий дар охири замон мебошанд.

Чунин мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо: «Бирав, назди ин ҳазинадор, назди Шабно, ки бар хона таъйин шудааст, даро, ва бигӯ: Ту дар ин ҷо чӣ дорӣ? ва кӣ дорӣ ту дар ин ҷо, ки барои худ дар ин ҷо мақбарае тарошидай, мисли касе ки барои худ дар баландӣ мақбарае метарошад ва барои худ дар санг маскане меканад? Инак, Парвардигор туро бо асорати саҳт хоҳад бурд, ва яқинан туро хоҳад печонд. Ӯ ҳатман туро саҳт хоҳад гардонд ва мисли тӯб ба замини васеъ хоҳад андохт; он ҷо хоҳӣ мурд, ва он ҷо аробаҳои ҷалоли ту барои хонаи хоҷаат расвой хоҳанд буд. Ва Ман туро аз мақомат хоҳам ронд,

ва ӯ туро аз мартабаат фурӯ хоҳад кашид». Ишаё 22:15–19.

Ҳангоме ки подшоҳи шимол ба Ерусалим наздик мешавад, бояд дар хотир дошт, ки ин наздикшавӣ наздикшавии тадриҷӣ аст, наздикшавие ки сокинони Ерусалим медонистанд, ки меояд. Ин ҳамон чизест, ки дар боби бистуми Ишаё муайян шудааст, вақте ки Тартон, фармондеҳи ашшурӣ, Ашдодро дар Миср забт кард. Онҳо медонистанд, ки ҷӣ дар пеш аст, ва Шебно вақти худро сарф мекард, то барои худ қабри пуршукӯхе бисозад. Бостоншиносон қабри Шебноро ёфтанд ва навиштаи бар даромадгоҳи қабр бударо бардоштанд, ва он ҳоло дар Осорхонаи Бритониёст. Таачҷубовар он аст, ки вақте Шебно барканор карда шуд ва Элиёким ибни Ҳилкиё ҷойгоҳи роҳбарии Шебноро ишғол кард, Элиёким ибни Ҳилкиё мӯҳри подшоҳие гирифт, ки метавонист онро барои тасдиқи номи худ бар санадҳои расмӣ истифода барад. Он мӯҳр низ аз ҷониби бостоншиносон ёфт шуд ва дар ҳамон осорхона дар Англия қарор дорад. Шебно дар осорхона бо қабри худ, аломати марг, муаррифӣ шудааст, ва Элиёким, ибни Ҳилкиё, дар осорхона бо намояндагии мӯҳри ҳаёт муаррифӣ шудааст.

Азбаски Шабно паёми огоҳкунандаро дар бораи подшоҳи шимол рад кард, вай аз даҳони Худованд қай карда бароварда шуд; ва калимасе, ки дар огоҳии Ваҳй ба Лаодикия «қай карда бароварда шуд» тарҷума шудааст, дар асл маънои қайи шадиди фавворасонро дорад. Дар айёми Наҳеми Ҷ Тӯбиё ва тамоми ашён ӯро берун андохт, ва бо Шабно бошад, ӯро бо зӯрӣ чун тӯб ба кишвари дуре партофт. Шабно адвентистони лаодикиягист, ки паёми нубувватиро, ки соли 1989 кушода шуд, рад мекунанд ва худро барои қабр — аломати ҳайвон — омода месозанд; ва Элиёким писари Ҳилкиё бошад, адвентизми Филадельфия аст, ки мӯҳри Худро қабул мекунад.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман бандаи Худ, Элиёким ибни Ҳилкиёро даъват хоҳам кард. Ва Ман ӯро бо ҷомаи ту хоҳам пӯшонид, ва бо камарбанди ту ӯро қувват хоҳам бахшид, ва ҳукмронии туро ба дасти ӯ хоҳам супурд; ва ӯ барои сокинони Ерусалим ва барои хонадони Яхудо падар хоҳад буд. Ишаё 22:20, 21.

Дар вақти қонуни якшанбе гандум ва кокули адвентизм аз ҳам чудо карда мешаванд, ва роҳбарии калисои зафарманд ба Элиёким, писари Ҳилкиё, дода мешавад, ва он гоҳ Худованд калисои Худро чун парчае бармефарозад, зеро ки паёми ғариштаи сеюм ба нидои баланд вусъат меёбад. Эҳтимол ман бо ворид кардани ибораи «писари Ҳилкиё» аз ҳад зиёд такрорӣ шуда бошам, дар ҳоле ки метавонистам танҳо Элиёким бигӯям. Аммо падар ва писар якҷо рамзи паёми Илос пеш аз ҳафт балои охирин мебошанд. Паёми Илос аз рамзиати падарон ва фарзандон истифода мебарад, то аввалин (падар) ва охирин (писар)-ро ифода намояд. Ин муносибати нубувватӣ ба муаммоҳои ниҳой дар боби бисту дувум сахм мегузорад. Ваъда ба Элиёким, писари Ҳилкиё, он аст, ки Худованд калиди хонаи Довудро бар китфи ӯ хоҳад гузошт.

«Хонаи Довуд» паёми падар ва писар аст, ки Исо дар гуфтугӯи охириини Худ бо яҳудиёни исёнкор ба он ишора кард. Ҳамчунин, ӯ дар ҳамин ҷо китоби Ваҳйро ба поён мерасонад. Хонаи Довуд калиде дошт, ки агар дар 22 октябри соли 1844 дар ҳеч ҷои дигаре ба кор бурда нашавад ҳам, зеро ягона ҷой дар Навиштаҳо, ки ба ин калид ишора мекунад, дар паём

ба калисои Филадельфия аст.

Ва калиди хонаи Довудро бар дӯши ӯ хоҳам ниҳод; ва ӯ хоҳад кушод, ва ҳеҷ кас нахоҳад баст; ва ӯ хоҳад баст, ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод. Ишаё 22:22.

Ва ба фариштаи калисои Филадельфия бинавис: «Инро Ӯ мегӯяд, ки муқаддас аст, ки ростин аст, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеҷ кас намебандад; ва мебандад ва ҳеҷ кас намекушояд: Аъмоли туро медонам: инак, пеши ту дари кушодаро ниҳодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бибандад; зеро ту қуввати андаке дорӣ, вале каломи Маро нигоҳ доштаӣ ва номи Маро инкор накардаӣ. Инак, аз аҳли қуништи шайтон, аз онҳое ки худро яҳудӣ меноманд, вале нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, онҳоро водор хоҳам кард, ки биёянд ва пеши поҳи ту сачда намоянд, ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам. Азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳ доштаӣ, Ман низ туро аз соати озмоише, ки бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то сокинони заминро имтиҳон кунад, нигоҳ хоҳам дошт. Инак, ба зудӣ меоям: он чиро, ки дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то касе тоҷи туро нагирад. Ҳар кӣ ғолиб ояд, ӯро сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ аз он берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ ва номи шаҳри Худои Худро, ки Ерусалими нав аст ва аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад, хоҳам навишт; ва номи нави Худро низ бар ӯ хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд». Ваҳй 3:7–12.

Элиёқим як филиadelphиягиро дар давраи ҳаракати миллерӣ намояндагӣ мекунад, ки он Қудси Қудсхоро дар 22 октябри соли 1844 мекушояд. Ман медонам, ки ин Масех, Саркоҳини мо, буд, ки он дари тадбириро кушод, аммо Масех калидро бар китфи Элиёқим, писари Ҳилкиё, гузошт ва мегӯяд, ки «ӯ хоҳад кушод». Мо ба ҳамон нуктае расидем, ки дар оғози ин мақола ба он ишора карда будам.

Дар китоби Ишаё калимаи «бор» ҳаждаҳ бор вохӯрад, вале ҳафт бор аз он чизеро ифода мекунад, ки бар китф бардошта мешавад, ва ёздаҳ бор нубуввати ҳалокатро ифода менамояд. Дар яке аз он ҳаждаҳ маврид, калимае, ки маънои нубуввати ҳалокатро дорад, ҳамзамон барои ифода кардани боре низ ба кор меравад, ки бар китф бардошта мешавад.

Ҳикояи водии рӯё дар бораи паёми ҳалокат аст, ки дар Ерусалим ду табақаи парастандагонро ба вучуд меоварад. Паёми нубувватие, ки оғози довариро муайян кард, аз ҷониби Падар Миллер пешниҳод гардид, ва он паёми фариштаи аввал аст, ки ҳангоме ба анҷом расид, ки дари Макони Муқаддас баста шуд ва Қудси Ақдас 22 октябри соли 1844 кушода гардид. Он «боре», ки бар китфи Вилиям Миллер гузошта шуда буд ва ӯ барои бардоштани он ба ҷаҳон таъйин гардида буд, паёми фариштаи аввал буд — нубуввати ҳалокат, ки 22 октябри соли 1844 бо расидани паёми фариштаи сеюм ба анҷом расид.

«Калиди хонаи Довудро бар китфи ӯ хоҳам ниҳод», ва мегӯяд: «Дар он рӯз меҳе, ки дар ҷои устувор маҳкам карда шудааст, дур карда хоҳад шуд, ва бурида фурӯ хоҳад афтод; ва боре ки бар он буд, бурида хоҳад шуд».

Вожае, ки дар ин ҷо ҳамчун «бор» тарҷума шудааст, ҳамон вожаест, ки нубуввати ҳалокатро муайян мекунад; аммо ин нубуввати ҳалокат он вожаи ибронӣ нест, ки Ишаё барои ифода

кардани чизе, ки бар китфи худ мебардорӣ, истифода мекунад. Ҳамчун вожаи нубуввати ҳалокат, маъноӣ он ин аст, ки бар китфи Элкӣм писари Ҳилкӣе калиди Довуд гузошта хоҳад шуд, ва боре, ки бар китфи ӯст, нубуввати ҳалокат аст. Ин бозии бисёр амиқи вожаҳост!

Хоҳар Уайт дар бораи калиде, ки ба Китоби Муқаддас вобаста аст, чунин мегӯяд.

«Ба Каломи Худо калиде вобаста аст, ки сандуқчаи гаронбаҳоро барои қаноатмандӣ ва шодии мо мекушояд. Ман барои ҳар як шуои нур миннатдорам. Дар оянда, таҷрибаҳое, ки ҳоло барои мо бисёр ғурастори мебошанд, шарҳ дода хоҳанд шуд. Баъзе таҷрибаҳоро мо шояд ҳеҷ гоҳ ғурастори дарк накунем, то даме ки ин мирандагӣ либоси ҷовидониро ба бар кунад.» Manuscript Releases, ҷилди 17, 261.

Суҳанони муқаддимавии Миллер дар бораи ҳоби ӯ чунин мегӯянд.

«Ман ҳоб дидам, ки Худо бо дасти ноаён ба ман сандуқчаи бо ҳунари аҷиб сохташудае фирисод, ки тақрибан даҳ дюйм дарозӣ ва шаш дюйм бар ба бар дошт ва аз абанус ва марворид бо нақшу ниғори бисёр нозук ораста шуда буд. Ба он сандуқча калиде васл буд. Ман дарҳол калидро гирифтам ва сандуқчаро кушодам; ва, ба таъҷубу ҳайрати ман, онро ғурастори аз ҳар ғуна ва ҳар андоза ҷавоҳирот, алмос, сангҳои қиматбаҳо, ва тангҳои тиллоиву нуқрагини ҳар навъ андоза ва арзиш ёфтам, ки ҳар яке ба таври зебо дар ҷойҳои худ дар сандуқча тартиб дода шуда буданд; ва ҳамин тавр тартиб дода шуда, онҳо нуре ва ҷалале бозметобониданд, ки танҳо ба офтоб баробар буд». Early Writings, 81.

Дар эзоҳоти поёнии Ҷеймс Уайт бар он ҳоб, ӯ дар бораи калид чунин мегӯяд.

«Калиди “овехташуда” тарзи тафсири ӯ аз Каломи нубувватӣ буд — муқоисаи навиштаҷот бо навиштаҷот — Китоби Муқаддас худ тафсиркунандаи худ. Бо ин калид бародар Миллер “сандуқча”-ро, ё он ҳақиқати бузурги омадани Масеҳро барои ҷаҳон, кушод». Ҷеймс Уайт.

Ҷеймс Уайт дар бораи ин ҳоб изҳори назар кард ва дар ин зимн муқаддимае навишт. Бениҳоят муҳим аст, ки дарк карда шавад: Миллер ҳоби худро дида, онро соли 1847, ҳадди ақал ду сол пас аз Ноумедии Бузург, дар замоне нашр кард, ки адвентистони миллерӣ, ки пештар муттаҳид буданд, пароканда шуда буданд. Миллер аз ин ҳаракат ҷудо шуда буд, ва «рамаи хурд», ки «пароканда шуда буд», ҳанӯз ҳам аз он ноумедӣ ранҷ мекашид. Ҳоби Миллер ба ҳамин вазъият суҳан мегуфт, ва Ҷеймс Уайт бар он шарҳ дод, ва Эллен Уайт ба он ба таври комилан мусбат ишора намуд. Ҷеймс Уайт ба ҳоби ӯ муқаддима навишт, ҳуди хобро дохил кард ва сипас ҷанд эзоҳи поёнсаҳифа низ афзуд. Муқаддимаи ӯ, ҳоб ва эзоҳҳои поёнсаҳифа дар поёни ин мақола хоҳад омад, барои онҳое ки ба ин маълумот дастрасӣ ниёз доранд.

Ишаё бисту ду тасвири ибтидо ва анҷоми Адвентизм аст. Дар ҳар ду таърих ҷудой вучуд дошт ва хоҳад буд, ки дар 22 октябри соли 1844 ба амал омад ва сипас боз дар замони қонуни якшанбе. Ин ҷудой дар ҳар ду маврид — дар оғоз ва анҷом — иҷрои масали даҳ

бокира аст. Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки бокирагони аблаҳ Лоадиқиён мебошанд. Шебно намояндаи адвентистони лоадикӣ дар ибтидо ва анҷоми Адвентизм аст. Илёмим, писари Ҳилкиё, намояндаи адвентистони филаделфиягӣ мебошад.

Вале Ҳилкиё ҳамчунин падари Адвентизмро муаррифӣ мекунад, зеро «ӯ барои сокинони Ерусалим ва барои хонаи Яҳудо падар хоҳад буд». Вилиям Миллерро бо эҳтиром «Падар Миллер» меномиданд. Бар дӯши Миллер «калиди Довуд» гузошта шуда буд, ки усули омӯзиши Навиштаҳоро аз ҷониби ӯ, «сатр бар сатр»-ро, ифода мекунад.

Азбаски сандук Китоби Муқаддас буд, ӯ «калиди Довуд»-ро, ки рамзи қоидаҳои тафсири нубувватӣ буд ва ӯ онҳоро барои қушодани ҳақоқиқ паёми фариштаи яқум ба қор мебурд, истифода кард. Он қоидаҳо (калиди Довуд) ва нубуввати ҳалокати ӯ (бор), ки ба воситаи калиди Довуд фаҳмида шуда буд, дар мақдас «мисли меҳе дар ҷои мустаҳкам» овехта шуданд. «Меҳ» таърихи 22 октябри соли 1844 буд. Калимаи «меҳ» ба маънии сӯзан, меҳ ё сутун аст, ки аломати роҳро ифода мекунад. «Бор», ё нубуввати ҳалокат, ки бар он меҳ овехта шуда буд, паёми фариштаи яқум буд; ва он паём 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, вақте ки нубуввати ҳалокат иҷро шуд ва бардошта, бурида шуд ва фурӯ афтод. Он бардошта шуд, зеро паёми нубуввати ҳалокат дигар ба замони гузашта табдил ёфта буд, ва пас он меҳ бояд ба Қудси Ақдос кӯчонда мешуд, ки дар он ҷо бори дигари ҳалокат бар он овехта мегардид.

Пешгӯии Миллер дар бораи ҳалокат, ки тибқи қоидаҳои пайғамбарӣ ҳамчун «калиди Довуд» фаҳмида мешуд, меҳоро дар ҷойи муқаддас хоҳад гузошт, ки тамоми ҷалоли хонаи падарашро нигоҳ медорад. Калимаи «ҷалол» дар ин оят маънои вазро дорад. Он чи вазни хонаро нигоҳ медорад, таҳкурсии он хона аст. Қори бунёдии Миллер вазни тамоми нури иловагии паёми фариштаи сеюмро, ки бо «насл ва натиҷа» ифода шудааст, нигоҳ медорад. Он вазни ҳамаи зарфҳои гуногуни маъбадро нигоҳ медорад. Ва таҳкурсии барои маъбаде гузошта шуд, то тахти ҷалолро бар он ҷой диҳанд.

Элиаким, писари Ҳилкиё, калисои Филаделфияро намояндагӣ мекунад. Элиаким маънои «Худои бардоштан»-ро дорад, зеро Элиаким, падари Ерусалим, Вилиям Миллерро намояндагӣ мекунад, ки Худо ӯро барои барафрохтани пояҳои қавми баргузидаи аҳди Худ ба қор бурд. Ӯ писари Ҳилкиёст, ки аз ду калима бармеояд: дувуми он «Худо» аст ва аввали он «мулоимӣ» маъно медиҳад, ҷунонки дар мулоимии сухан гуфтан. Ҳилкиё Қаломии Худо ё овози Ӯро намояндагӣ мекунад ва писари ӯ барафрохтани маъбадро намояндагӣ мекунад.

Дар поёни Адвентизм бояд нубуввати ҳалокат бошад, ва он нубувват фариштаи сеюми Ваҳйи қордахум аст. Дар поён бояд калиде бошад, ки ба воситаи калиди Миллер намунавор пешнамоиш дода шуда буд. «Калид» дар рӯзгори мо бар пояи тақрори таърих устувор аст, ва махсусан бар қоидаи зикри нахустин, ки бар мегарад ё ҳамон усулест, ки аз ҷониби ҳуди Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега намояндагӣ мешавад. Бояд писаре аз Миллер бошад. Пас Миллер ҳамчун падар Ҳилкиё — Қаломии Худованд — мегардад, ва писари Миллер Элёмим аст, ки маъноаш Худои барҳезондан мебошад. Падари Миллер маъбадро бардошт, ва писари Миллер муайян месозад, ки қай Лоадикӣ ва Филаделфия аз ҳам ҷудо мешаванд ва

филадельфиён ҳамчун алам бардошта мешаванд. Бояд меҳе бошад, ки маҳкам кӯбида шудааст, вале на дар ҷойи муқаддас, чунон ки дар таърихи Миллер буд, балки дар Қудси Ақдас. Он меҳ ва боре, ки бар он овехта шудааст, дар поёни паёми фариштаи сеюм бурида хоҳад шуд, чунон ки дар поёни паёми фариштаи аввал бурида шуда буд. Вақте ки Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳони башар ба поён мерасад, нубуввати ҳалокат ба замони гузашта гузашта, дур кардашуда, буридашуда ва афтода хоҳад буд.

Чудошавӣ ё парокандагӣ пас аз гузаштани вақт дар соли 1844, дар қонуни якшанбе такрор хоҳад шуд. Ишаё боби бисту ду намунаи ҳолатҳоеро нишон медиҳад, ки ба чудо шудани адвентистони Лаодикия аз адвентистони Филадельфия меоваранд, ҷудоие ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе ба амал меояд.

Ва ба фариштаи калисои Лудикиён бинавис: Ин чизҳоро Омин мегӯяд, он Шохиди амин ва ростин, ибтидои офариниши Худо: Ман аъмоли туро медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм; кош сард мебудӣ ё гарм. Пас, азбаски ширгарм ҳастӣ, ва на сардӣ ва на гармӣ, туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард. Зеро мегӯӣ: «Ман сарватмандам, ва дороии фаровон дорам, ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам»; ва намедонӣ, ки ту бечора ва ҳақир ва камбағал ва кӯр ва урён ҳастӣ. Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ озмудашударо бихарӣ, то сарватманд гардӣ; ва либоси сафедро, то пӯшида шавӣ, ва шармандаи урёнии ту зоҳир нашавад; ва ҷашмонатро бо сурмаи ҷашм тадҳин намо, то бубинӣ. Ҳар киро дӯст медорам, ўро сарзаниш ва ҷазо медиҳам; пас, ғайратманд бош ва тавба кун. Инак, Ман бар дар истода, мекӯбам; агар касе овози Маро бишнавад ва дарро бикшояд, назди ў даромада, бо ў шом хоҳам хӯрд, ва ў бо Ман. Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадам ва бо Падари Худ бар тахти Ё нишастам. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд. Ваҳй 3:7–22.

Пас аз муқаддима ба хоб, Ҷеймс Уайт сипас худӣ хобро бо эзоҳоти поёнсаҳифа меоварад. Ман нисбат ба татбиқи Ҷеймс Уайт ба ҳоби Миллер ҳеҷ мушкиле надорам, сарфи назар аз он ки мо борҳо тафсири аз ҳоби ў нашр кардаем, ки то андозае аз тафсири Ҷеймс Уайт фарқ мекунад. Равиши асосии Ҷеймс Уайт, ки аз он ҷи мо нашр кардаем фарқ мекунад, ин аст, ки ў «ҷавохирот»-ро дар заминаи қавми Худо қарор медиҳад, дар ҳоле ки мо мефаҳмем, ки ҷавохирот ҳақиқатҳои нубувватӣ мебошанд. Ҳеҷ зиддияте вучуд надорад, зеро инсон он чиро, ки ба он имон дорад, инъикос мекунад, ва пароканда шудани ҷавохирот пас аз Ноумедии Бузург пароканда шудани қавми Худоро ҚАБЛ аз қонуни якшанбе намунавӣ месозад. Аммо ин воқеият барои як таҳқиқоти оянда аст.

Муқаддимаи Ҷеймс Уайт ба «Ҳоби Вилиям Миллер»

«Ҳоби зерин дар “Advent Herald” зиёда аз ду сол пеш нашр шудааст. Он вақт ман дидам, ки он таҷрибаи гузаштаи моро дар бораи омадани дуҷуми Масеҳ ба таври равшан нишон медиҳад, ва Худо ин хобро барои манфиати гӯсфандони пароканда додааст.

«Аз нишонаҳои наздик омадани рӯзи бузург ва саҳмгини Худованд, Худо хобҳоро қарор додааст. Нигаред: Юџил 2:28–31; Аъмол 2:17–20. Хобҳо метавонанд ба се роҳ биёянд;

аввал, “аз бисёрии машгулиятҳо”. Нигаред: Воиз 5:3. Дувум, онҳое ки зери рӯҳи палид ва фиреби Шайтон ҳастанд, метавонанд бо таъсири ӯ хобҳо бинанд. Нигаред: Такрори Шариат 8:1–5; Ирмиё 23:25–28; 27:9; 29:8; Закариё 10:2; Яҳудо 8. Ва сеюм, Худо ҳамеша қавми Худро ба андозае бо хобҳо таълим додааст ва ҳанӯз ҳам таълим медиҳад, ки онҳо ба воситаи хизмати фариштагон ва Рӯҳулқудс меоянд. Онҳое ки дар нури равшани ҳақиқат истодаанд, хоҳанд донист, ки Худо кай ба онҳо хоб медиҳад; ва чунин касон бо хобҳои козиб фирефта нахоҳанд шуд ва ба гумроҳӣ бурда нахоҳанд гашт.»

«Ва Ӯ гуфт: “Акнун суханони Маро бишнавед: агар дар миёни шумо набие бошад, Ман, Худованд, Худро ба ӯ дар рӯё ошкор хоҳам кард, ва бо ӯ дар хоб сухан хоҳам гуфт”. Ададҳо 12:5.»

Яъқуб гуфт: «Фариштаи Худованд дар хоб ба ман сухан гуфт». Ҳастӣ 31:2. «Ва Худо шабона дар хоб назди Лобони Суриягӣ омад». Ҳастӣ 31:24. Хобҳои Юсуфро дар Ҳастӣ 37:5–9 бихонед, ва баъд саргузашти ҷолиби иҷро шудани онҳоро дар Миср.

«Дар Цибъун Худованд шабона дар хоб ба Сулаймон зоҳир шуд». 3 Подшоҳон 3:5. Он ҳайкали бузурги бисёр муҳимми боби дуҷуми Дониёл низ дар хоб дода шуд; ҳамчунин чор ҳайвон ва ғайра аз боби ҳафтуми он. Вақте ки Ҳиродус кӯшиш кард Ночотдиҳандаи навздро нобуд созад, Юсуф дар хоб огоҳ карда шуд, ки ба Миср бигурезад. Матто 2:13.

«Ва дар рӯзҳои ОХИРИН чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худо, ки Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт; ва писарони шумо ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид. Аъмол 2:17. »

«Неъматӣ нубувват, ба василаи хобҳо ва рӯёҳо, дар ин ҷо самари Рӯҳулқудс аст, ва дар айёми охир бояд ба қадре зоҳир гардад, ки аломате ҳисоб шавад. Он яке аз атоҳои калисои Инчил аст.

«Ва Ӯ баъзеро расулон дод; ва баъзеро АНБИЁ; ва баъзеро башоратдиҳандагон; ва баъзеро ҷупонон ва муаллимон; барои такмил додани муқаддасон, барои кори хизмати рӯҳонӣ, барои бино ёфтани ҷисми Масеҳ». Эфсӯсиён 4:11, 12.

«Ва Худо баъзеро дар калисо муқаррар кардааст: аввалан расулон, сониян АНБИЁ, ва ғайра». 1 Қўринтиён 7:28.

«Нубувватҳоро хор машуморед». 1 Таслўникиён 5:20. Ҳамчунин бингаред: Аъмол 13:1; 21:9; Румиён 12:6; 1 Қўринтиён 14:1, 24, 39. Анбиё ё нубувватҳо барои бинои калисои Масеҳ мебошанд; ва аз каломи Худо ҳеҷ далеле оварда намешавад, ки онҳо мебоист пеш аз он ки башоратдиҳандагон, шубонон ва муаллимон аз миён бираванд, аз миён бираванд. Аммо эътирозкунанда мегӯяд: «Он қадар рӯёҳо ва хобҳои дурӯғин бисёр будаанд, ки ман ба ҳеҷ чиз аз ин қабил эътимод дошта наметавонам». Дуруст аст, ки шайтон тақлиди худро дорад. Ӯ ҳамеша анбиёи козиб дошт, ва албатта мо метавонем онҳоро ҳоло низ, дар ин соати охири фиреб ва пирўзии ӯ, интизор бошем. Касоне ки чунин ваҳйҳои махсусро аз он сабаб рад мекунанд, ки тақлид вучуд дорад, метавонанд бо ҳамон қадар салоҳият як қадами дигар пештар рафта, инкор намоянд, ки Худо ҳаргиз Худро ба инсон дар хоб ё рӯё ошкор карда бошад, зеро тақлид ҳамеша вучуд дошт.

«Хобҳо ва рӯёҳо василае мебошанд, ки Худо ба воситаи он Худро ба инсон ошкор намудааст. Ба воситаи ҳамин васила Ӯ ба анбиё сухан гуфт; Ӯ атои нубувватро дар миёни атоҳои калисои Инчил қарор додааст, ва хобҳо ва рӯёҳоро бо дигар аломатҳои «АЙЁМИ ОХИР» дар як қатор шумурдааст». Омин.

«Мақсади ман аз мулоҳизаҳои боло ин буд, ки эътирозҳоро ба тарзи мувофиқи Навиштаҳо бартараф намоям ва зехни хонандаро барои он чӣ дар поён меояд, омода созам». James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

Орзуи дуҷуми Виллям Миллер

«Ман хоб дидам, ки Худо бо дасти нонамоён ба ман сандуқчае, ки бисёр нозук ва ҳунармандона сохта шуда буд, тақрибан даҳ инч дарозӣ ва шаш инч мураббаъ, аз обнус ва марворид бо нақшу нигори бисёр нозук нишонда, фиристод. Ба он сандуқча калиде баста шуда буд. Ман дарҳол калидро гирифтам ва сандуқчаро кушодам; ва он гоҳ, ба ҳайрату тааҷҷуби худ, дидам, ки он аз ҳар гуна ва ҳар андозаи ҷавохирот, алмосҳо, сангҳои қиматбаҳо, ва тангаҳои тиллою нуқра аз ҳар ҳаҷм ва арзиш пур буд, ки ҳар яке ба зебӣ дар ҷойҳои ҳоси худ дар сандуқча тартиб дода шуда буданд; ва ҳамин гуна тартиб ёфта, онҳо нуре ва ҷалоле бозметобониданд, ки танҳо бо офтоб баробар буд.

«Ман чунин фикр кардам, ки танҳо худам аз ин манзараи аҷоиб баҳраманд гардидан вазифаи ман нест, ҳарчанд дилам аз ҷилои дурахшон, зебӣ ва арзиши муҳтавои он ба ғояти шодӣ расида буд. Аз ин рӯ, онро бар мизи миёнаи ҳуҷраи худ гузоштам ва хабар додам, ки ҳар касе хоҳиш дошта бошад, метавонад биёяд ва пурҷалолтарин ва дурахшонтарин манзараеро, ки инсон дар ин ҳаёт дидааст, бубинад.

«Мардум ба даромадан шурӯъ карданд, аввал шумораашон кам буд, вале тадриҷан ба издиҳом афзуд. Вақте ки онҳо бори аввал ба даруни сандуқча нигаристанд, дар ҳайрат мемонданд ва аз шодӣ нидо мебардоштанд. Аммо чун тамошобинон зиёд шуданд, ҳар яке ба ташвиш додани ҷавохирот оғоз мекард, онҳоро аз сандуқча берун меовард ва бар рӯи миз пароканда месохт. Ман ба андеша афтодам, ки соҳибаш сандуқча ва ҷавохиротро боз аз дасти ман талаб хоҳад кард; ва агар ман бигузoram, ки онҳо пароканда шаванд, дигар ҳеҷ гоҳ наметавонам онҳоро мисли пештар дар ҷойҳои худ дар сандуқча боз ҷой диҳам; ва ҳис мекардам, ки ҳаргиз наметавонам аз ӯҳдаи он масъулият бароям, зеро он бағоят бузург мебуд. Пас ман ба зорӣ аз мардум хоҳиш кардан гирифтам, ки онҳоро даст назананд ва аз сандуқча берун наоранд; аммо ҳар қадар бештар илтиҷо мекардам, ҳамон қадар бештар онҳоро пароканда месохтанд; ва акнун чунин менамуд, ки онҳоро дар тамоми ҳуҷра — бар фарш ва бар ҳар порчаи асбоби ҳуҷра — пароканда мекунанд.

«Баъд ман дидам, ки дар миёни ҷавохироти аслии ва тангаҳои ҳақиқӣ онҳо миқдори бешуморе аз ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтaro пароканда карда буданд. Ман аз рафтори паст ва носипосии онҳо саҳт ба ғазаб омадам ва онҳоро барои ин сарзанишу маломат кардам; вале ҳар қадар бештар сарзаниш мекардам, ҳамон қадар бештар ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтaro дар миёни ҷавохироти аслии ва тангаҳои ҳақиқӣ пароканда мекарданд.»

«Сипас ман дар чони ҷисмонии худ хашмгин шудам ва ба кор бурдани зӯри ҷисмонӣ оғоз кардам, то онҳоро аз ҳучра берун ронам; аммо ҳангоми он ки якеро берун мерондам, се нафари дигар медаромаданд ва лой ва тарошаҳо ва рег ва ҳар гуна ахлотро меоварданд, то он даме ки ҳамаи ҷавохироти ҳақиқӣ, алмосҳо ва тангаҳоро пӯшониданд, ва ҳамаи онҳо аз назар пинҳон гардиданд. Ҳамчунин қуттии маро пора-пора карданд ва онро миёни ахлот пароканда сохтанд. Ман гумон кардам, ки ҳеҷ кас ба ғаму андуҳи ман ё ба хашми ман эътино намекунад. Ман тамоман ноумед ва дилшикаста шудам, ва нишаста гиристам. »

«Ҳангоме ки ман барои талафоти бузург ва масъулияти худ чунин гиря карда, мотам мегирифтам, Худоро ба ёд овардам ва бо чиддият дуо гуфтам, то ки Ў ба ман мадад фиристад. Дарҳол дар кушода шуд, ва марде ба ҳучра даромад, ва он гоҳ ҳамаи мардум аз он ҷо берун рафтанд; ва Ў, дар дасташ ҳасучӯби ғуборрӯбӣ дошта, тирезаҳоро боз кард ва ба рӯфтани хок ва ҳасу хошок аз ҳучра оғоз намуд.

«Ба Ў нола кардам, ки бозистад, зеро миёни хошок баъзе ҷавохироти гаронбаҳо пароканда буданд.

Ў ба ман гуфт, ки «натарс», зеро ҳуди Ў «ғамхории онҳоро ба уҳда хоҳад гирифт».

«Пас, ҳангоме ки вай хок ва ҳасруба, ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро ҷорӯб мекард, ҳамаи онҳо бархоста, монанди абре аз тиреза берун рафтанд, ва бод онҳоро бурда партофт. Дар он саросемагӣ ман як лаҳза ҷашмонамро бастам; чун онҳоро кушодам, тамоми ҳасруба аз байн рафта буд. Ҷавохироти гаронбаҳо, алмосҳо, тангаҳои тилло ва нуқра, ба фаровонӣ дар саросари ҳучра пароканда хобида буданд.

«Пас Ў бар рӯи миз сандукчае гузошт, ки аз пешина бисёр бузургтар ва зеботар буд, ва ҷавохирот, алмосҳо ва тангаҳоро мушт-мушт ҷамъ оварда, ба он сандукча андохт, то он ки ягонтояш боқӣ намонд, гарчанде баъзе аз алмосҳо аз нӯги як сӯзан ҳам бузургтар набуданд.»

«Пас маро хонд, ки “биё ва бубин.”»

«Ман ба сандук нигаристам, вале ҷашмонам аз он манзара хира шуданд. Онҳо нисбат ба ҷалоли пешинаи худ даҳ баробар бештар медурахшиданд. Ман гумон кардам, ки онҳоро пойҳои он шахсони шарир, ки онҳоро пароканда карда, дар хок поймол намуда буданд, дар кум сайқал додаанд. Онҳо дар сандук бо тартиби зебо қарор дода шуда буданд, ҳар яке дар ҷои худ, бе ҳеҷ нишонае аз заҳмати марде, ки онҳоро дар он ҷо андохта буд. Ман аз шодии бузург нидо задам, ва он нидо маро бедор кард». Early Writings, 81–83.

Шарҳҳои поёнии Ҷеймс Уайт

«Сандук» он ҳақиқи бузурги Китоби Муқаддасро ифода мекунад, ки ба омадани дуҷуми Худованди мо Исои Масеҳ тааллуқ доранд ва ба бародари Миллер дода шуда буданд, то онҳоро ба ҷаҳон эълон намояд.

«Калиди замимагашта» усули тафсири ӯ ба Каломи нубувватӣ буд, яъне муқоисаи оят бо оят — Китоби Муқаддас худ тафсиргари худ. Бо ин калид бародар Миллер «сандукча», ё

он ҳақиқати бузурги омадани Масеҳро барои ҷаҳон, боз намуд.

«Одамон оғоз карданд, ки ворид шаванд, дар аввал шумораашон кам буд, вале тадричан ба издиҳом афзуд.» Вақте ки таълимоти омадани Масеҳ бори аввал аз ҷониби Бародар Миллер ва чанд нафари бисёр ками дигар мавъиза карда шуд, он танҳо таъсири андаке дошт, ва танҳо шумораи хеле каме аз он бедор шуданд; вале аз соли 1840 то 1844, ҳар кучое ки он мавъиза мешуд, тамоми ҷомеа ба ҳаяҷон меомад.

«Ҷавохирот, алмосҳо ва ғайра»-и «ҳама гуна ва ҳама андоза», ки «ба таври зебо дар ҷойҳои гуногуни худ дар қуттӣ тартиб дода шудаанд», фарзандони Худо ро ифода мекунанд, [Малокӣ 3:17,] аз ҳамаи калисоҳо ва аз қариб ҳар табақа ва вазъияти зиндагӣ, ки имони адвентиро пазируфтанд ва дида мешуд, ки дар мавқеъҳои гуногуни худ дар роҳи муқаддаси ҳақиқат далерона устувор меистанд. Ҳангоме ки дар ин тартиб ҳаракат мекарданд, ҳар яке ба вазифаи худ машғул буда ва дар пешгоҳи Худо бо фӯрӯтанӣ рафтор менамуд, «онҳо нур ва ҷалолро» ба ҷаҳон инъикос мекарданд, ки танҳо бо калисо дар рӯзҳои расулон баробар буд. Паём, [Ваҳй 14:6, 7] гӯё бар болҳои бод мерафт, ва даъват, «Биёед, зеро ҳоло ҳама чиз тайёр аст», [Луқо 14:17.] бо қудрат ва таъсир паҳн мегардид.

«Вақте ки ғариштаи паррон [Ваҳй 14:6, 7.] бори аввал ба мавъизаи хабари наҷоти ҷовидонӣ оғоз кард: “Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед, зеро соати довариӣ Ё фаро расидааст”, бисёриҳо аз назари омадани Исо ва барқароршавӣ аз шодӣ нидо бароварданд; вале баъдтар ҳамонҳо муҳолифат карданд, масҳара намуданд ва он ҳақиқатро ба ришханд гирифтанд, ки андаке пештар онҳоро аз шодӣ лабрез сохта буд. Онҳо ҷавохиротро ба изтироб оварданд ва пароканда карданд. Ин моро ба тирамоҳи соли 1844 меорад, вақте ки замони парокандагӣ оғоз ёфт. Инро ба ёд гиред: маҳз ҳамонҳое, ки замоне “аз шодӣ нидо бароварда буданд”, ҷавохиротро ба изтироб оварданд ва пароканда карданд. Ва аз соли 1844 инҷониб ҳеҷ кас рамаро ба он дараҷа муассир пароканда насохта ва онҳоро ба гумроҳӣ наандохтааст, мисли ҳамонҳое ки замоне ҳақиқатро мавъиза мекарданд ва аз он шодӣ менамуданд, вале баъдан қори Худо ва иҷрои нубувватро дар таҷрибаи пешини интизории омадани Масеҳ инкор карданд.»

«Гувоҳии бародари Миллер, дар тӯли чанд моҳ пас аз нидои нисфи шаб, дар моҳи ҳафтуми соли 1844, ин буд, ки дар баста шудааст, ва ҳаракати омадани Масеҳ иҷрои нубувват буд, ва мо дар мавъиза кардани вақт ҳақ будаем. Сипас ӯ, ба воситаи Advent Herald, бародаронашро насихат кард, ки устувор бимонанд, сабр кунанд ва аз якдигар шиква накунанд; ва Худо ба зудӣ онҳоро барои мавъиза кардани вақт сафед хоҳад кард. Бо ин тарз ӯ барои гавҳарҳо илтиҷо мекард, дар ҳоле ки «масъулият»-и худро нисбат ба онҳо эҳсос менамуд, ва ин ки «он басо азим хоҳад буд.»»

«Гавҳарҳои қалбакӣ ва тангаҳои сохта», ки дар миёни асли пароканда буданд, ба таври равшан онҳоро ифода мекунанд, ки ба дурӯғ имон овардаанд, ё «фарзандони бегона», [Ҳушаъ 5:7.] аз замоне ки дар соли 1844 дар баста шуд.

«Сандукчаи дуҷум, ки «аз пешина хеле қалонтар ва зеботар» буд ва ба он «ҷавохирот», «алмосҳо» ва «тангаҳо»-и пароканда ҷамъ оварда шуданд, майдони васеи ҳақиқати

зиндаи ҳозираро ифода мекунад, ки ба он рамаи пароканда, яъне 144 000 нафар, чамъ оварда хоҳад шуд, ва ҳамаи онҳо мӯҳри Худои Зиндари доранд. Аз он алмосҳои гаронбаҳо ҳатто яктояш ҳам дар торикӣ боқӣ нахоҳад монд. Ҳарчанд баъзеашон «аз нӯги сӯзан ҳам калонтар нестанд», онҳо аз назар дур наместонанд ва дар ин рӯзе, ки Худо ҷавоҳироти Худо чамъ меоварад, канор гузошта намешаванд. [Малокӣ 3:16–18.] Ё метавонад фариштагони Худо бифиристан ва онҳоро ба шитоб водорад, чунон ки Лутро аз Садум берун овард. «Худованд кори кӯтоҳро бар рӯи замин ба анҷом хоҳад расонд». «Ё онро дар адолат кӯтоҳ хоҳад кард». Ба Румӣ 9:28 нигаред.»

«Чирк ва пораҳо, рег ва ҳар навъ ахлот» ишора ба хатоҳои гуногун ва сершуморест, ки аз тирамоҳи соли 1844 инҷониб дар миёни имондорони омадани дуюм роҳ ёфтаанд. Дар ин ҷо ман баъзе аз онҳоро ёдовар хоҳам шуд.

«1. Мавкее, ки баъзе аз «чӯпонон» бо ҷасорати худсарона дарҳол пас аз он ки нидои Нимашаб садо дод, ишғол карданд, ин буд, ки қуввати ҷиддии нармкунандае, ки бо ҳаракати моҳи ҳафтум ҳамроҳӣ мекард, таъсири месмерӣ будааст. Чорч Сторрс аз ҷумлаи аввалинҳо буд, ки ин мавкееро гирифт. Навиштаҳои ӯро дар қисми охири соли 1844, дар нашрияти Midnight Cry, ки он вақт дар шаҳри Нью-Йорк ба таъб мерасид, бубинед. Ч. В. Ҳаймс, дар Конфронси Олбани дар баҳори соли 1845, гуфт, ки ҳаракати моҳи ҳафтум месмеризмро ба умқи ҳафт фут ба вучуд овард. Инро ба ман касе гуфтааст, ки ҳозир буд ва он суҳанро шунид. Дигарон, ки дар нидои моҳи ҳафтум нақши ғаёл доштанд, баъдтар он ҳаракатро кори Иблис эълон карданд. Нисбат додани кори Масеҳ ва Рӯҳулқудс ба Иблис, дар рӯзҳои Наҷотдиҳандаи мо қуфр буд, ва ҳоло низ қуфр аст.

«2. Тэҷрибаҳои бисёр дар бораи вақти муайян. Азбаски 2300 рӯз дар соли 1844 ба анҷом расид, шахсони гуногун барои хотимаи онҳо вақтҳои зиёдеро муайян кардаанд. Бо ин кор онҳо “марзҳои муайяншударо” аз ҷой бардоштанд ва бар тамоми ҳаракати адвентӣ торикӣ ва шубҳа афканданд.

«3. Рӯҳониятгарой бо тамоми ҳаёлпардозӣ ва ифроткорӣҳои он. Ин ҳиллаи Иблис, ки кори даҳшатноки маргро ба анҷом расонидааст, бисёр муносиб бо «тарошаҳо» ва «ҳар навъ ахлот» ифода шудааст. Бисёре аз онҳое ки заҳри рӯҳониятгароиро фурӯ бурданд, ҳақиқати таҷрибаи пешини адвентии моро эътироф карданд, ва аз ҳамин воқеият бисёриҳо ба он оварда шуданд, ки бовар кунанд рӯҳониятгарой самари табиӣ он буд, ки Худо ҳаракатҳои бузурги адвентиро дар солҳои 1843 ва 1844 роҳбарӣ карда буд. Петрус, дар бораи онҳое суҳан ронда, ки мебоист «бидъатҳои ҳалокатоварро дароварда, ҳатто Худовандеро, ки онҳоро харида буд, инкор кунанд», мегӯяд: «АЗ САБАБИ ОНҲО РОҲИ ҲАҚИҚАТ БАДНОМ ХОҲАД ШУД».»

«4. С. С. Сноу, ки худро “Илос-пайғамбар” меномад» Ин мард, дар рафтору зиндагии аҷиб ва ваҳшиёнаи худ, низ нақши худро дар ин кори маргбор иҷро кардааст, ва роҳи ӯ чунин тамоюл доштааст, ки мавқеи ҳақиқиро барои муқаддасони мунтазир дар назари бисёре аз ҷонҳои ростқавл бадном гардонад.

Ба ин феҳристи хатогиҳо ман метавонам боз бисёр ҷизҳои дигарро илова намоям, монанди «ҳазор сол»-и Ваҳй 20:4, 7 дар гузашта, 144 000-и Ваҳй 7:4; 14:1, онҳое ки пас

аз эҳёи Масеҳ «бархоста, аз қабрҳо берун омаданд», таълимоти беамалӣ, таълимоти нобудшавии қўдакон, ва ғайра ва ғайра.

«Ин хатогихо ба дараҷае бо қўшиши зиёд паҳн карда мешуданд ва ба гўши рамаи мунтазир расонда мешуданд, ки дар замоне ки Бародар Миллер он хобро дид, ҷавохироти ҳақиқӣ “аз назар пинҳон карда шуда буданд”, ва суҳанони набӣ қобили татбиқ буданд: “Ва доварӣ ба қафо баргардониди мешавад, ва адолат аз дур меистад”, ва ғайра ва ғайра. Ниг. Ишаё 59:14. Дар он вақт дар тамоми кишвар ягон нашрияи адвентӣ набуд, ки кори ҳақиқати ҳозираро ҷонибдорӣ кунад. «The Day-Dawn» охирин нашрияе буд, ки мавқеи дурусти рамаи хурдро ҳимоя мекард; аммо он чанд моҳ пеш аз он ки Худованд ин хобро ба Бародар Миллер дод, аз байн рафт; ва дар охирин талоши ҷонкандаи худ муқаддасони ҳаставу оҳкаширо ба соли 1877, ки он вақт сӣ сол дар оянда буд, ҳамчун замони ҳалосии ниҳони онҳо нишон дод. Афсӯс! Афсӯс! Тааҷҷуб нест, ки Бародар Миллер дар хоби худ “нишаст ва гирист” аз ин вазъи андӯхбори корҳо.»

«Бародар Миллер 22 декабри соли 1849 ҷашмони худро дар марғ пӯшид, ва ин суҳанони зеринро, ки дар хоби ӯ гуфта шуда буданд, ба иҷро расонд: “Дар миёни ғалағула ман ҷашмони худро барои лаҳзае пӯшидам.” Ин иҷрои аҷоиб он қадар равшан аст, ки ҳеҷ кас аз дидани он очиз нахоҳад монд.

«Сандуқ», ҳақиқати омадани Масеҳро ифода мекунад, ки Бародар Миллер онро ба ҷаҳон эълон намуд, чунон ки дар масали даҳ бокира нишон дода шудааст. [Matthew 25:1–11.] Аввал, вақт — соли 1843; дувум, вақти таъхир; сеюм, нидои нимашаб — дар моҳи ҳафтум, соли 1844; ва чорум, дари баста. Ҳеҷ касе, ки аз соли 1843 ин ҷониб навиштаҳои омадани дуҷумро хондааст, инкор нахоҳад кард, ки Бародар Миллер ин чор нуктаи муҳими таърихи омаданро тарафдорӣ намудааст. Ин низоми ҳамоҳанги ҳақиқат, ё «сандуқ», аз ҷониби онҳое пора-пора карда, миёни хошок пароканда шудааст, ки таҷрибаи худро рад намудаанд ва ҳамон ҳақиқатҳоро, ки онҳо якҷо бо Бародар Миллер ба ҷаҳон бо чунин беибой мавъиза мекарданд, инкор кардаанд.

«Калисо он гоҳ пок хоҳад буд ва «беайб пеши тахти Худо», зеро ҳамаи хатоҳо, нуқсонҳо ва гуноҳҳои худро эътироф карда, ва чун онҳо ба василаи хуни Масеҳ шуста ва маҳв гардидаанд, онҳо «бе доғ, ё чин, ё чизе монанди ин» хоҳанд буд. Он гоҳ онҳо бо «даҳ маротиба аз ҷалоли пешини худ бештар» хоҳад дурахшид.» ЧЕЙМС УАЙТ, Освего, моҳи майи 1850.